

Senad i Radmila Četić

Sandrovi i Tinovi Biseri

1990 - 2006

*15. novembar 1990. godine (Tin ima dva mjeseca)

Sandro pravi 'inventuru' u kuhinji. Padne mu tacna na desnu nogu i htijući je podignuti nagazi je lijevom nogom.

Zavrištao je ne znajući kako se izvući iz nastale situacije.

*17. novembar 1990. (Dan predizborne šutnje)

- Kupili smo danas LEGO kockice sinu prvencu. Sandro donese dvije crvene kockice tati i on mu pokazuje kako se one sastavljaju. Sandro uzme sastavljene kockice i zbunjeno gleda u tatine ruke tražeći drugu kockicu.

Prvi put sam osjetio da je skužio broj komada.

- Sandro je ovih dana pravi hrčak. Sve interesantne stvari sakriva iza vrata u svojoj sobi. Interesantno je da uglavnom skriva ono što mu se brani da dira ili ono što nije njegovo: pidžamica, Borisove zveče, Stevanove igračke.

*16. maj 1991.

Tin spava u svojoj sobici, a Sandro u dnevnom boravku. Odjednom Tinčić zaplače, na što Sandro skoči i onako u bunilu otrči u Tinovu sobu, uvali mu flašicu, vrati se na svoj ležaj i nastavi spavati.

*18. maj 1991.

- Slušamo ja i Sandro neku kontakt emisiju.

Odjednom zazvoni telefon na radiju, a Sandro skoči u svoju sobu, poče kopati po kutiji sa igračkama dok nije pronašao telefon. Došao je meni zbunjeno držeći telefonsku slušalicu u ruci.

- Odnio sam Sandra na spavanje i stavio ga na stomak, njegovu omiljenu pozu za spavanje. Mislio sam da spava, kad se on naglo okrenu, mahnu mi rukicom 'pa-pa' i nastavi spavati.

*29. maj 1991.

- Sjedi Sandro na tuti i lista 'Beskrajno carstvo mašte'. Na svakoj otvorenoj stranici 'komentariše' ilustracije. Odjednom otvori stranicu na kojoj nema slike i začuđeno zavrti glavom i rukicama, što je inače značilo da nečeg nema više.

- Ovih dana Sandro radi sve što vidi da mama radi. Evo jedne zgode: sipa mama alkohol na spužvu i čisti liniju, na što Sandro ode u kupatilo donese sebi spužvu i na nju sipa papicu iz flašice i s njom čisti kao i mama.

*08. juli 1991 i 04. april 1992. - Tin ponavlja istu stvar kod tetke Vesne

Kod bake: u dvorište je ušao psić iz komšiluka i otišao pravo do lavora sa vodom. Sandro ga promatra i znatiželjno analizira kako psić pije vodu. Kad se psić odmakao, Sandro priđe lavoru, čučne i isplazi jezik, kao da želi da pije.

*10. juli 1991.

Sandro sjedi za stolom, uzima daljinski od TV i ugasi prenos sjednice bh parlamenta, koji raspreda o sudbini Jugoslavije. Mama mu kaže da upali TV i on pokušava pritisnuti dugmad na sredini. Da mu pomogne mama kaže: 'Gore, Sandro, gore!'. Sandro podigne glavu prema plafonu i zbunjeno gleda 'gore'!

*20. septembar 1991.

Mama i Sandro su donijeli tanjir sa kolačima tati. Sandro ga pruži tati sa riječima:

- Evo ti!

Tata vrati tanjir:

- Sandro, ne kaže se 'evo ti', nego 'IZVOLI'!

Sandro uze tanjir i reče:

- Hvava (Hvala) !

*29. novembar 1991. (Dan Republike i Prvi Kongres SDA)

SANDROV RJEČNIK

- tata (6 mjeseci - prva riječ u životu !)
- hvava = hvala (13 mjeseci)
- mama (18 mjeseci)
- at = sat
- aj = kraj
- ota = tuta
- ok = sok
- oko = oko
- koko = koka

- teka = tetka Vesna
- Maja = Maja = Maše
- Tin = Sandro
- ja = ja
- moje = moje
- hoću = hoću
- neću = neću
- km = kum
- baka - Ko te je rodio?
- deda = deda
- nana = tetka Nada
- nema = nema (Imaš li para ?)
- bmm = auto
- baja = buba
- jaja = jaje
- ona = Una
- boja = bola, ozljeda
- oka = olovka (na početku samo 'o')
- eć = peć
- ovo = ovo
- amo = hajmo
- ovde = ovdje
- bat = brat
- mona = bombona
- tenk = vojnik, vojna vozila
- esti = vijesti
- uk = vuk
- maz = Deda Mraz
- mak = mrak

*30. novembar 1991.

Prilikom sastavljanja rječnika tata se pita naglas:

- Šta još zna ?
- Baja - doda Sandro.

*05. april 1992.

- Tata uzima čokoladnu bananu i mami Tina iz Kuhinje u dnevni boravak, šuškajući celofanom i riječima: - Dođi ! Tin klekne četveronoške i kao psić pođe za tatom.

- Na koljenu, kroz rupu na Tinovim termo-štramplicama, mama mu daje poljupce. Kada se sklonila Tin se poče ljubiti sam kroz onu rupicu.

- Dijalog između tate i Tina:
  - Oka ! Oka! – traži Tin soka.
  - A gdje je flašica ? Flašice... – tata zove flašicu.
  - Nema ! – odgovara pjevajući Tin.

*27. maj 1992.

Odmotavam čokoladnu bananicu Sandru i kažem mu:

- Izvoli.
- Fala – kaže Sandro i uzima lijevom rukom za celofan.

Poslije par sekundi već ju je kompletnu strpao u usta. Vidjevši to kažem mu:

- Sandro, zašto si strpao cijelu čokoladu u usta? Kuda će pobjeći ?

- Unutra! – kaže Sandro punih usta pokazujući prazni celofan.

*30. maj 1992.

Sandro je dogurao kutiju sa igračkama do termo peći i upalio je peć 'da napuni benzina'.

12.juna 1992. u ranim jutarnjim časovima počelo je bombardiranje grada i rat u Bihaću.

*26. juni 1992.

- Poslije jedne tuče ostavio sam mač na televizor. Nakon nekog vremena upade Sandro i pita:

- Tata, mole ja mač ?
- Može.

Zatim Sandro uzme stolicu odgura je do televizora, uzme mač i vrati stolicu. Poslije toga dođe do mene, zagrlj me i kaže:

- Tata, ti dobal !

- Sandro je negdje u komšiluku popio vode i dobio proljev. Čitav dan ga je mučio stomak. Kad ga je mama upitala:

- Sine, doći će deda. Šta želiš da ti donese?
- Čaja – odgovori Sandro.

*18. januar 1993.

Ponukana razgovorom na 146.175 MHz, mama preuzima hvatanje Sandrovih i Tinovih bisera. Mama je tati, koji je u Zagrebu, iščitala podosta prethodno napisanih provala. Mama voli tatu. Zapisi će teći retrospektivno. Krećemo od juče:

- U svakodnevnom 'završenom' telefonskom razgovoru sa bebama Sandro me je upitao:

- Mama, ko je kod tebe ?
- Niko.
- Zovi nekog da te čuva.

Napomena: Senad je u 20 dana koliko nam je bio u 'posjeti', najbezbolnije odlazio od beba kad bi im rekao da mora čuvati mamu. I Sandro je eto, shvatio da mama mora biti čuvana.

- Trenutno ne mogu da se sjetim svih, ali u ovom ratu naši klinci su imali bezbroj bisera. Možda nije mjesto, ali bebe će ovo kad-tad čitati I ovdje hoću da zapišem da sam napokon sutra sa tatom. Da me on voli, da ga ja volim. I, ma šta da se meni desi u najglupljem od svih ratova, nek' znaju da su se Senad i Radmila voljeli.

*30. januar 1993. - subota

- Sandro već dva dana , otprilike svakih pola Sata zapitkuje kad će doći snijeg. Baka je naime jučer ujutro rekla da je hladno 'kao da će snijeg pasti'. I mali

se zakačio za to i očekuje ga svaki čas. Čak se i budi pitajući:

- Je li doš'o 'neg ?

Kad je čuo da je snijeg pao u Zagrebu rekao mi je da kažem tati da da pošalje 'nega u paketu'.

- No najljepši biser u ovoj mori sa snijegom je slijedeći:

Kad je popodne iznad dedine kuće proletjelo jato ptica, sjetio se nedavne priče o zimi i toplim krajevima i rekao mi:

- Mama, vidiš da će doći 'neg, ptice bježe !

*02. februar 1993. – utorak

Dan se privodi kraju. Još koji minut. Tata i mama su, radio-vezom, razmijenili svoja dnevna iskustva. Centralne ličnosti i ovog našeg dana su Sndro i Tin:

- Jutros je Tinu, dok je jeo bonbonu, sok kapao iz usta po majici. Baka je zagalamila na njega, a on se okrenuo prema dedi, tražeći u njemu zaštitu. No i deda je bio bakinog mišljenja. Onda se naš Tinčić uvrijedeno i tužno okrenuo prema Sandru, koji je sjedio na maloj stolici, stavio mu glavu u krilo i tužno zazvao:

- Batu !

- Jučer i danas dopodne smo pripremali Tina za vakcinaciju. Ufurala sam ga da je to OK. Svi smo primili vakcinu: tata, mama, baka, deda, Sandro, pa mora i on. Biće poslije toga zdrav i veliki. Čak se jutros, kao

poklončiću, obradovao kutijici sa vakcinom. Više nego Sandro žvaki.

I ,elem, popodne je Jaso odvezao nas dvoje do ambulante. Tin je prisutnima rekao 'dobar dan', upoznao se sa doktoricom:

- Tin Četić, d'ago mi je !

Smireno i znatiželjno je izdržao pregled i na kraju ga je doktorica upitala boli li ga šta. On je spremno odgovorio pokazujući na usnu:

- Boli ovd'e, to mene udalio Tando.

Sandro ga je, dan ranije, zveknu sa velikim pištoljem i rasjekao mu usnu.

*11. februar 1993. – četvrtak

- Na pomen Gorana Sandro me upitao:
  - Mama, što je Goranu zavijen prst, kad on dolazio?

A Goran je dolazio prije 2-3 mjeseca, u mraku je baki i dedi predao neke dokumente i otišao. Moj Sandro je to registrovao i danas me upitao !?

- Poslije ovog objašnjenja Sandro i ja smo nastavili razgovor. Non-stop nešto zapitkuje i uvijek traži iscrpno objašnjenje. Mi smo razgovarali, a Tin je sjedio na klupici i slušao. Odjednom je skočio, zaplakao i sjeo u ćošak rekavši:

- Hoću i ja da pričam !

- Desanka Maksimović je umrla. Odvratno hladna

rečenica za ovako toplo i nježno stvorenje. Život .....

*23. februar 1993.- utorak

- Baka i deda su spremili klince na spavanje.
  - Hajde, Sandro, reci laku noć.
  - Ne mogu moram 'jebati'.
  - Sandro, reci 'vježbati'.
  - 'V-jebati' !

- Mamu boli noga. Nije išla bebama. Cijeli dan smo u tele-kontaktu. Tin me u jednom razgovoru pita:
  - Je li tatu boli noga ?
  - Ne boli, tata je dobro.
  - Aha, tata je dobar, a ti nisi dobra!

*24. februar 1993. – srijeda

- Baka i deda su, pred gostima, htjeli da ponove Sandrov jučerašnji biser. No, mali je shvatio da je centar ismijavanja i spustio im:
  - Sandro, hajde reci šta ćeš raditi prije spavanja.
  - (ćutanje)
  - Sandro, hoćeš li vježbati ?
  - Ja ću trenirati !

*25. februar 1993. – četvrtak

Jutarnji telefonski razgovor. Djeca su uzbuđena zato što je preko noći napadao snijeg.

- Mama, kod mene je pao 'neg. Je li i kod tebe ?
- Jeste, Sandro.
- Onda je to zajednički 'neg, mama.

*21. mart 1993. – nedjelja

- Mama je gotovo mjesec dana bila lijena. Nisam zapisala dan kad se moj sin zaljubio. Rakao je kad sam ga upitala ko mu je cura:

- Mama, ona je velika i lijepa k'o ti. Lomana.

I zaista Romana je gotovo moje visine.

- Unazad desetak dana, na domak dedine kuće pala je granata. Klinci su bili vani sa dedom i pokupili su nekoliko gelera. Jas am ih pitala hoćemo li tati reći da smo pokupili nove gelere, a Sandro je odgovorio:

- Nećemo. Tata sekira. Ne može da spava u Zagrebu.

- Jednog jutra Sandro se probudio ranije nego obično i plakao potihom. Kao odrastao čovjek. Baka ga je upitala šta mu je, a on je odgovorio da je Romana poginula.

- Ma nije, spavaj – rekla je baka i nastavila spavati.

Sandro nije. Bio je tužan cijelo jutro, a kad su ga upitali šta je plačno je odgovorio:

- Romanu pogodila granata. Ona poginula.

Onda su mu baka i deda objasnili da je on to samo sanjao i da je Romana živa. I on je živnuo poslije toga.

No ja sam cijeli dan morala objašnjavati šta je san.

- Za Igorov rođendan 16. Marta, klinici su došli u svoj stan. (Pješke, a granate su padale). Obojica su, ušavši u stan, uzviknuli: - Jupi !!

Potom je Sandro kao kakva svekrva obišap sve i konstatovao da je sve čisto i l'epo. Sa rođendana su jedva čekali da dođu u svoj stan. Pri povratku kući, sutradan, koga god su sreli govorili su da su bili u svom stanu. Naime, nije bilo predviđeno da noće, ali smo se dogovorili da će biti dobri i da će prenoćiti ovdje.

- U povratku smo trebali otići na vakcinaciju i šišanje. Landi nas je odvezso do ambulante. Kad smo ušli u ordinaciju ,Tin je rekao:

- Teto,samo malo vakcinu, ne puno.
- Batu, ne boj se. Ja tu. – rekao je Sandro.

I normalno, i ovaj put je 'bez a' primio vakcinu.

- U čika Ibrinom dvorištu djeca su danas prvi put vidjeli pauna. Oduševljeni su. I mama je. Od Sanija su dobili i prošlogodišnje paunovo pero. Sandro se izigrao s njim u kući i odjednom mi se obratio:

- Mama, hajde da odnesemo ovo pero čika Ibri.
- Sandro, dobio si ga za poklon. To se ne vraća.

- Ali, mama, to treba drugom paunu, on nema lijepih pera.

Vidio je naime i ženku, koju niko od nas pored prekrasnog pauna nije ni primijetio.

*07. maj 1993. – petak

- Bebe, zajedno sa Igorom, gledaju crtane....Bambi se boji grmljavine. Ja napomenem Sandru da se i on toga bojao kad je bio mali.

- Sad ja veliki. Ne bojim se grmljavine, ne bojim se vuka, ne bojim se granate ...
- Ja se bojim 'ćukova' (pasa) - dodaje Tin.

- Tin je ovih dana tata. Čim se probudi kaže:

- Vidi kako je tata lijep !

I naravno, onda mu se mama divi.

*25. maj 1993. – utorak

Jučer su bebe bile 'pune provala'. Eh, sad se ne mogu skoncentrisati najbolje (već su počeli sa novim provalama), ali se nadam da ću se nekih prisjetiti:

- Listajući dječiju enciklopediju naiđemo na Mona Lisu; između ostalog kažem Sandru da je nju naslikao Leonardo. On se naljuti na mene i reče:

- Nije, ninđe ne slikaju !

Poslije, kada smo to prepričavali tati bio je užasno neraspoložen. Raspoloženje se popravilo kada je tata rekao da su njegove Ninđe borci, da su jaki i pravedni.

- Naidosmo i na zastave. Kad je ugledao zastavu Norveške pitao me je:

- Mama, a zašto se ovdje ne smiju parkirati auta ?

Dan ranije sam im pokazivala saobraćajne znakove.

*27. maj 1993. – četvrtak

- Jučer sam Tina molila da ne pije vodu nego da popije čaj. Pošto ubjeđivanje nije upalilo puknula sam ga po guzi. Popio je čaj.

Poslije desetak minuta kažem mu da bi trebali da odemo van da vidimo gdje nam je Sandro. On se zamisli, pogleda me pogledom Senada Četića, i kaže:

- Ja se s tobom neću družiti.
- Zašto ?
- Ti si mene udarila.

Pristao je da izađemo tek kad sam rekla:

- Izvini, molim te, neću više nikad.

- Šetali smo, i večeras, između zgrada (Fuj!). Na prednjem staklu parkiranog autobusa ogledao se Mjesec. Tin je sav sretan potrčao prema autobusu:

- Mama, vidi ušao Mjesec u autobus !

*04. juni 1993. – nedjelja

- Prekjučer sam upalila radio. Emitirala se pjesma 'Braću ne donose rode'. Sandro zastane na sred sobe, pa će zabezknuto:

- Mama!
- Šta je Sandro?
- Mama, - i otrči u svoju sobu. Kopao je po knjigama i donio mi zbirku pjesama Pevanka - Ljubivoja Ršumovića.

- To je pjesma iz ove knjige !

Bila sam preneražena. Oko Nove godine sam samo nekoliko pjesmica pročitala iz Ršumove zbirke.

- Kad smo prije nekoliko dana došli kod bake i Dede, deda je rekao da baka skita, a Sandro dodade:

- K'o moj tata !

Tin je ovih dana opet tata. Strašan je.

*26. juni 1993. – subota

Mama je okupirana Relax-om i nema volje i vremena za zapisivanje bisera. No, uspjela sam neke zapamtiti:

- Sandro pred spavanje neće da poljubi baku, nego samo dedu. Ja ga, naravno, pokušavam zamoliti da i nju poljubi, jer baka toliko žrtvuje i tan tan tan. Kad sam pokazala motkicu došao je do bakinog kreveta i

sjeo, poklopivši lice rukama. Poslije dužeg čekanja ja mu kažem:

- Sandro, šta ti je ? Poljubi baku !
- Pusti me da malo otplačem. Ne mogu sad.

- Danas mi je Sandro tražio da mu kupim 'ono bodljikavo veliko što se jede'. Poslije desetak asocijacija smo pogodili - krastavac.

*27. juni 1993. – nedjelja

Bili smo kod kuma Šere na Lukama. Pošto je to dosta daleko, u povratku su dečki htjeli da ih nosim. Objašnjavala sam im zbog čega ne mogu. U toj priči ugledali smo Mitu. Dečki su ga odmah zovnuili i kad je Mita prišao, Sandro mu je rekao:

- Hajde me nosi k'o moj tata, molim te !

*29. juni 1993.

- Sandro je danas imao temperature. Ispitivala sam ga od čega se razbolio: da li je jeo zelene jabuke, da li je pio hladnu vodu ?

- Mama, mene boli od 'hladno' !
- Šta je hladno ?
- Kad na nebo dođe oblak.

- Pričam Pepeljugu. Izgovorim 'kralj', a Sandro doda:

- Kralj ima bodljikavu kapu !
- Kako bodljikavu ?

- Pa, i ti bi se ubola kad bi je dodirnula. K'o Trnoružica.

Bilježim i nastup našeg kuma u 'Slikom na sliku'.
Krasno !

*08. juli 1993. – četvrtak

- Sandro je htio oprati 'mikion' na garaži. Baka, da ga odgovori od toga pošto su uskoro trebali ići na spavanje, kaže mu:

- Ne možeš sada prati kamion, hladno je.
  - Pa, kad je tako hladno šta se ti sunčaš ?
- Jučer sam ih stavila u krevet i rekla:
    - Laku noć !
    - Ne volim laku noć ! - ljutito će Sandro.

*10. juli 1993. – subota

- Baka je u priči rekla 'Sačuvaj me Bože' !
Pametni Sandro se umiješao:

- Bako, ne treba tebe Bog da čuva. Sandro čuva sve vas.
-
- Danas sam sjekla teleće šnicle; pomenuta pametnica je prišla i upitala me:
  - Mama, je li to jela ?
  - Nije, Sandro, to je teleća šnicla.
  - Mama, ja više volim da gledam živu telu.

*12. juli 1993. – ponedjeljak

Moram zapisati iako nije 'biser', da često primjenjujem fazon kako ih ja nisam rodila, ako me klinci ne slušaju. Jučer mi je zločesti Sandro rekao:

- Mama, sjeti se, prvo si rodila mene, pa Tina. Hajde, sjeti se!

*05. august 1993. – četvrtak

- Sandro mi večeras umorno kaže:
  - Mama, ne mogu ja pričati. Nazovi kasnije, dok se odmorim.
- Jučer me je upitao:
  - Zašto se Mjesec otkao od neba ?

*Zagreb, 14. novembar 1993. – nedjelja

• Happy Family je na okupu. 7. Novembra smo stigli. Sa biserima su dečki počeli sa ulaskom u Zagreb. Sandro je, zapravo, i u Sisku imao mali biser. Kad je ugledao svoga tatu čvrsto ga je zagrlio i ztoplakao.

- Sandro, zašto plačeš ?
- Ma, žuljaju me oke !

- Istog dana kada su se počela paliti svjetla velegrada Sandro je istrčao na balkon i pozvao Tina.
  - Tine, vidi ovi dobili struju ! I oni tamo ! I oni drugi ! Svi dobili ...

- Otišli smo na trešnjevačku pijacu da kupimo voća. Prošli smo prvo sve štandove i ja sam djeci objašnjavao: ovo su banane (poslije smo im morali pokazati kako se jedu, nisu znali !), ovo su naranče, ovo je kiwi - zovu ga vitaminska bomba .. Na kraju pitam dečke šta bi najviše voljeli da im kupimo:
  - Ja bi' onu bombu ! – reče Sandro.

- Bili smo kod prijatelja u posjeti i Dijana je ponudila neke kolače dečkima. Kada im je pružila kutiju sa kolačima, Sandro upita:
  - A tanjirić?

- Večeras, tj. dan ranije, su dečki prvi put ušli u kino.
  - Tata, a gdje je televizor ? Ko će staviti kasetu ?

Film 'Jurassic Park' za normalne – normalan, a za mamu i Sandra strava. Pred kraj filma, kad se mama najžešće trznula, Tin ju je uzeo za ruku i rekao:

- Mama, ne boj se, ja te čuvam. Nije to strašno.
- Pola reda ispred nas se okrenulo da pogleda maminu gardu.

- Po povratku iz kina Tin je po običaju zaspao u autu, a kada smo Sandra upitali:

- Sine, šta radiš ?
- Šutim i gledam ! - rekao je.

- Tatina napomena: Sandro je kad mu je film bio preopasan upitao tatu:

- Tata, ko će ovo ugasiti ?

*24. novembar 1993.

Idemo od kume Zuhre u stan u Lotkinoj i kroz vozačeva vrata prvo ulaze Tin i Sandro, pa tata. Mama je čekajući da Sandro otvori njena vrata zakucala na prozor. Na to će Tin:

- Može !

*Decembar 1993.

- Tin: Idem da se izgubim !
- Vozimo se autom i Sandro objašnjava kud treba ići. Pitam ga da li je siguran, a on odgovara:
  - Jesam, jer sumnjam !
- Kad smo jednom u autu rekli da ćemo obojicu istući kad dođemo kući, Sandro odgovori:
  - Nemojte kad dođemo, već kad se naspavamo, pa ujutro !
- - Ko ne bude dobar istućemo ga !
  - Ja ću biti dobar, pa vi odlučite !

DOPUNA RJEČNIKU

1. Duško Douško
2. Dudački kruh
3. Blaka, blakica (dlaka)
4. Kajboj - kauboj
5. U WC-eju
6. Baa Jelačića
7. Mlekano - mekano
8. Mračno - crno
9. Sijeklo - svijetlo

*15. januar 1994.

Sandro Četić, star 4 godine, prvi put odlazi sam u kupovinu. Kupio je jedan 'dudački' bijeli kruh.

*20. januar 1994.

- U krevetu leže Sandro, Tin i mama. Vodi se razgovor na temu vrtića.

- Tine, imaš li ti drugara u vrtiću ?
- Imam dva ! - pokazuje Tin dva prstića.
- A kako se zovu ?
- Palac i kažiprst ! – odgovori Tin.

- Hajmo se kladiti da ne znam ?

*05. mart 1994.

Sandro u autobusu:

- Ovaj autobus je harmonika i svira !
- Vrata se otvaraju kad autobus stane da uđe zrak!

Kaže mama Sandru:

- Sine, špinat moraš jesti jednom sedmično.
- Neću, mama, nisam ja Popaj, ja sam Ninđa!

*06. mart 1994.

- Šetamo po nasipu na Savi. Tin je primijetivši gusti crni dim na horizontu od nekakve paljevine rekao:

- Tata, eno palo nebo !

- Tražili smo ljubičice za mamu i Sandro reče:

- Tata, ima i bijelih ljubičica !

Iznenaden (otkud on zna za bijele ljubičice) upitah ga:

- Gdje si čuo za bijele ljubičice ?
- Hoćeš da ti uberem ? – reče Sandro i donese bijelu ivančicu.

- Zgoda od prije mjesec dana: pričalo se o curama i zaljubljenosti i Sandro je stalno pričao o Ingi iz vrtića. Na svu tu priču mlađi sin ubaci:

- Mama, mama i ja sam zaljubljen !?
- U koga ?
- U tebe !

*12. mart 1994.

Gleda se TV, američki film 'Milagro'. Sjede mama, tata, Nino Mimin i Sandro. Sandro još ne zna čitati i stalno nešto zapitkuje:

- Šta kaže?
- Zašto ovo ?
- Zašto svi šute ?

Konačno smo ga ubijedili da ode na spavanje. Samo što smo odahnuli, ja sam nešto progovorio , kad čuje se Sandrov glas iz sobe:

- Tata, nemoj biti dosadan kao ja !!

*28. mart 1993.

Svaki dan idemo u vrtić autom istom ulicom i iz istog smjera. Danas slučajno smo došli iz suprotnog smjera. Tin reče:

- Tata, kako se ovo okrenulo ? Ovo je bilo tamo, a ono tamo - pokazuje rukicama vrtić i zgrade s druge strane ulice.

*03. april 1994. - Farukov rođendan

Razgovor između tate i Tina poslije Farukovog rođendana u Novom Zagrebu:

- Tata jesi li ti bio u Zabregu?
- A jesi li ti bio Zabregu ?
- Nisam !
- A gdje si sada ?
- U Lotkinoj 18 !

*13. april 1994. - na putu za vrtić

U dvorištu jedne kuće jedan pijetao i jedna koka vode ljubav. Sandro ih spazi i reče:

- Tata, vidi onu 'svađu' tamo !
- Sandro, zašto misliš da se svađaju ?
- Svađaju se ko će prije roditi jaje da iz njega iziđe pile - objasni moj genijalac trenutne spoznaje o razmnožavanju i seksu.

*08. maj 1994.

- Tine, i ja sam mali i moram dobiti kinder jaje!
– kaže tata.
- Ne možeš ti tata biti mali ! Ako ti budeš mali, ko će nam biti tata ? - skoro kroz plač razmišlja Tinčić.

*06. juni 1994.

Tin je prvi put odrecitirao mami pjesmicu:

Mila moja majko,
Ja te volim jako,
Nježna, dobra, mila,
Ti si nama bila.

I svojim srcem cijelim,
Sreću tebi želim,
Iako sam mala,
Kažem tebi hvala.

*22. septembar 1994.

- Šta je mamin specijalitet u kuhanju ?
  - Juha sa punjenom paprikom - Sandro.
  - Ja to volim puno,puno,jako - Tin.

Tata nije komentarisao, ali je sve poliz'o.

- Familijarno učimo engleski (pripremamo se za put u USA). Sandro pita:
  - Kako se kaže upaljač ?
  - 'Fajercag' – zeza se mama sa germanizmom.
  - 'Fajer' je vatra – kaže tata.
  - A kad ne radi, kako onda ? - Sandro.
- 'Mama, ja sam kakijo !' – Sandro.
'Mama, ja sam gotov !' – Tin.

*10. novembar 1994.

- DOPUNA RJEČNIKU

Sutra - Tin u značenju jučer:

(Sutra sam bio ...)

(Prošlo je sutra ..)

- Mjesec dana je Tin pitao mamu:
  - Je li danas sutra ?Uvijek mu je pokušavala objasniti da je danas sada, a sutra kad prespava noć. Jedan dan na isto pitanje mama iznervirano odgovori:

- Jeste, danas je sutra.
- Eto, tata je rekao da će me sutra boliti zub, a mene ne boli ! Tata se zeznuo !
- Tata zeza Tinčića da je on Soleša. A Tin kaže:
  - Nisam ja Soleša, piše na vratima Četić !

*11. novembar 1994.

Kad je video Indijanca u jednoj slikovnici Tin reče:

- Tata, ovaj čovjek leti s glavom !

*13. novembar 1994.

Ja i Sandro smo otišli u kupovinu na Trešnjevku. Između ostalog smo kupili komplet pištolja sa značkom i mecima. Na povratku kući u autu gledajući igračku Sandro kaže:

- Tata, ja ću uzeti šerifsku zvijezdu i bit ću 'BraveStarr', a Tin će biti konj.

Kada sam se nasmijao on me upita:

- A šta je tebi tu smiješno ?

*14. novembar 1994.

Tin priča ujutro kako je sanjao kako se igrao sa dinosaurima. Sandro mudro komentira:

- Tine, nema dinisaurusa.

- Ima, ima, bili su kada se baka rodila ! Onda je pao snijeg, pa su se najeli snijega i umrijeli.

*05. decembar 1994.

Tin kod doktora:

- Šta te boli ?
- Boli me grlo i duša!

*06. januar 1995.

- Prvi put u životu Sandro je bio u kafiću 'Paž' u Prečkom u Zagrebu. Popili smo đus i čaj. Sandro ovo prvo, a tata drugo.
- Sandro je u kinder jajetu dobio 'kočiju sa svinjetinom' (kočiju koju vuku svinje). Za Novu 1995. godinu imali smo odojka.

*11. januar 1995.

Tata objašnjava djeci šta su čije dužnosti:

- Tata je bio na poslu i zarađivao pare, mama je pravila ručak (špinat - dodaje Sandro i piletina pohana - dodaje mama), a vas dvojica ?
- Mi smo se igrali u vrtiću – Tin.
- To je naš posao – kaže Sandro.
- I spavali smo – dodaje Tin.
- Tata, mi imamo dva posla ! - Sandro.

*petak 13. januar 1995.

- Sandro je isprljao cipele u vrtiću i tata odluči kupiti kinder jaje samo mlađem sinu, jer je on imao čiste cipele. Sandro se na to naljuti, a tata da ublaži situaciju reče:

- Sandro, zašto se ljutiš? Mi smo se samo šalili. Znaš da smo ti, ja i Tin najbolji prijatelji.
- Niste mi prijatelji ! Ti si mi tata, a Tin mi je brat !

- Sandro je ofarbao oblake u plavo. Tin ga upita:

- Zašto su ti oblaci plavi ?
- Pa zato što su plavi. Jesi li ikad gledao nebo u Bihaću ! Je li tako mama ?
- Jeste - potvrdi mama.

Onda se Tinčić rasplače:

- Lažete obojica, oblaci su bijeli, a nebo je plavo !!

- - Tata, ja tebe volim, jer si mi tata i stalno me vodiš u vrtić – kaže mi Tin.

- Zapiši i ovo, zapiši tata ! – dodaje Sandro.

*18. januar 1995.

DOPUNA RJEČNIKU

1. Pigvin – pingvin
2. Iznađenje – iznenađenje
3. Krompjuter – kompjuter

*24. februar 1995.

Vježbamo pisanje sa izrežanim slovima.

- Na kraju rečenice dođe tačka. – tata.
- Velika ili mala ? - upita Sandro.

*04. februar 1995. – rođendan Denisa Beline

• U robnu kuću na Vrbacima otišli smo kupiti rođendanski poklon. Kod izbora poklona dečki su dali dva zanimljiva prijedloga za novohrvatski rječnik:

1. Tin – sviračka - igračka koja svira;
2. Sandro – smrad – inspiracija je bila igračka kune, za koju je Sandro mislio da je tvor.

• Poslije su se dogodile još dvije provale:

- Mama, ne kaže se blakica, već blaka.

Sandro je dva sata prije dogovorenog vremena odlaska na rođendan gnjavio do zadnje minute:

– Kad će ? (Kad će 4 sata)

*21. januar 1995.

Večeras smo bili na koncertu Index-a i Kemala Montena u koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski. Bilo je jako dirljivo, mama je u jednom trenutku plakala.

Naši sinovi su prvi put u životu ostali sami u kući. Kada smo došli kući oko 1:30 poslije ponoći, čvrsto su

spavali. Na početku skeptični i sumnjičavi, na povratku ponosni i sretni, otišli smo to večer na spavanje.

*07. februar 1995.

Danas su dečki sa mamom prvi put u životu posjetili jednu biblioteku. Postali su članovi Knjižnica grada Zagreba i dobili prve članske iskaznice za biblioteku. Tin se i potpisao sam na svoju.

Sandro je podigao:

1. Sretan Rođendan – slikovnica.
2. Pico u školi – Eric Hill
3. Pametna kuharica – A. Kornhauser

Tin je uzeo:

1. Lilihip – Salih Isaac – priče
2. Kakva je to ljubav bila – Sunčana Škrinjarić – pjesme

Izbor je bio potpuno samostalan i vjerojatno je dizajn korica presudio. Za uspomenu prepisat ću jednu pjesmicu (ipak dvije) od S. Škrinjarić.

Sunce

- Sunce živi na nebu, zar ne mama ?
- Sunce sja, to je njegov život.
- I ja bih htio sjati, mama.
- Ti ne moraš sjati. Ti si ionako moje Sunce.

O istini

- Što je istina , tata ?
- Ne znam, sine.
- Kako ne znaš, tata ?
- Pa istina je upravo u tome što sam ti rekao da ne znam što je istina.
- To je tako teška riječ ?
- Nije teška, samo osjetljiva. O njoj se mora misliti.
- Ako mislim o istini, ona će doći ?
- Možda neće doći, sine, ali ćeš joj se približiti.

*08. februar 1995.

Objasnio sam svom prvom sinu (drugi je bio bolestan u krevetu), kako se čiste cipele i kako se vežu pertle na cipelama.

Za četku za skidanje blata pitao je da li je to četka za djecu, jer je bila manja od ostalih.

*20. februar 1995.

Igramo se Pere Ždere dok je mama na engleskom. Sandro reče:

- Tine, i ti moraš jednom biti Pero Ždero. Nije pošteno. Tako piše u pravilima!

*21. februar 1995. (Sandro ima kozice tj. varičele)

Idemo u krevet. Uzimam Tina u naručje pored karte svijeta i pošto je aktuelan odlazak u Ameriku pitam:

- - Tine, hajde pokaži tati gdje je Amerika ? On se sagne i pokaže američku zastavu.
- Sandro je stavio papirnato srce u krevet za Martinu. Mama kaže:
  - Sandro, sad uzmi i napiši adresu i pošalji joj.
  - A šta je to adresa ?
- Dečki prave lom u svojoj sobi dok mi gledamo dnevnik. Mama ode u sobu intervenirati:
  - Sandro, ne smiješ skakati, bolestan si. Hoćeš da dobiješ upalu mozga ?
  - Neću. Ja hoću soka !
- - Tine, je li ti praviš probleme ? - mama.
  - Ne! Ja pravim strijele! - Tin.

*22. februar 1995.

• Gledamo na jutarnjem programu HRT-a (to često ide uz jutarnju kafu) pjesmu-spot Jasenka Houre 'A za oblak mi se mjesec skrio ...', kad Sandro primijeti:

- Pazi ovo je kao 'Prljavo kazalište' ! – nije ga mogao prevariti slavonski melos.
- - Mama, šta ti to radiš? – Tin.
  - Čitam – mama.

- A što šutiš ? Ne čitaš nego šutiš !

*26. februar 1995.

- Nalazimo se na uobičajnom nedjeljnom ručku u restoranu na Jarunu.

- Tata, kad će ta klopa ? - Sandro.
- Nekaže se klopa , već 'ćelapi' ! – Tin.

- U povratku kući dogovaramo se kad ćemo ići posjetiti tatinog prijatelja Besima.

- Tata, kad ćemo doći sa Besima ? - Tin.
- Nisi mu valjda na glavi. Kaže se od Besima ! – mudro korigira brat.

* 02. mart 1995.

Sandro gleda HTV. Gošća u program pozdravlja voditelja sa 'Dobro večer' ! Sandro je zapanjeno reagirao:

- Mama, šta je ovo ? Ova je rekla samo 'Dobro večer'.
- A šta je trebala reći, Sandro ?
- Dobro večer ! Kako ste ? Šta radite ?

*03. mart 1995.

Sandro je danas bio na 'frokloru' ! (folkloru).

16. mart 1995.

Moj Tinčić me zorom moli da mu dam čašu vode da ponese. Onako bunovna ga pitam:

- Šta će ti voda ?
- Treba mi za kontrolu.
- Ko ti je ti je rekao da se voda nosi na kontrolu ?
- Tata.

Moje asocijacije idu ka analizi krvi ili urina. No Sandro mi pomaže:

- Nije kontrola – froklora !
- A Tine zašto bi nosio čašu vode na folklor ?
- Kad budemo imali pauzu !

Poslije smo se dogovorili da će im mama kupiti sokiće za folklor.

*11. april 1995.

- Tin:- Sandro, nisi ti veliki da određuješ pravo !
- Večeras smo ja i moji sinovi prvi put u životu gledali boks meč (mama je spavala, jer to nije za curice). Željko Mavrović je postao večeras u Parizu evropski profesionalni prvak u teškoj kategoriji, a Sandro Četić je imao večeras ružne snove - nije znao šta je ružno sanjao !

16. april 1995.

Bili smo na nedjeljnom ručku u motelu Plitvice sa familijom Miljković (jeli smo jagnjetinu). Kada smo izlazili konobar nas je ispratio i rekao:

- Hvala na posjeti. Dođite nam opet !

Sandro je komentarisao:

- Jest ovaj dobar, rekao nam je da dođemo opet !

*19. april 1995.

Jučer je Sandra zaboljelo grlo. Prije spavanja je uzeo kašiku meda i ja sam mu objasnila da se sada mora malo pripaziti. Ne treba sutra mnogo pričati. Jutros čim se probudio pitao je:

- Mama, a mogu li ja tebi reći 'Dobro jutro !'

*23. april 1995.

Tin:

Zastava izgubljene zemlje koja je otpala (pokazuje na karti). Vjerojatno je mislio na Atlantidu.

*24. april 1995.

Tin:

- Tata, rastu mi brkovi u nosu !

*07. maj 1995. – nedjelja

Često nedjeljom idemo na nedjeljni ručak u jedan hercegovački restoran 'Sava' na Jarunu. Roštilj je božanstven ! Zadnjih nekoliko puta, pošto se narudžba morala čekati malo duže, zbog velikog broja gostiju, igrali smo 'Na Slovo' (izmjenično govorimo riječi sa nekim izabranim slovom). Često sam bio frapiran sa brojem riječi koje su dečki znali. Danas, kad je već postalo 'gusto' I kad je Sandro već bio ispao, htio je u jednom momentu pomoći mami. Šapnuo joj je riječ sa slovom T:

- Trava.
- Ali, Sandro to je već bilo !

Sandro na to opet šapne mami:

- A šta nije bilo ?

*08. maj 1995.

Danas su dečki bili na prvom času Škole plivanja na bazenu Mladosti na Savi.

Međutim, glavni događaj je bio ponovni susret sa Ingom, prvom Sandrovom ljubavi iz vrtića. Pošto su Ingu premjestili u mađarski vrtić nisu se dugo vidjeli. Saznali smo da je i ona danima poslije rastanka pričala o Sandru i pokušavala ga dobiti telefonom na krivi broj.

*19. maj 1995.

Ponosni roditelji su vidjeli svog starijeg sina kako pliva. Vidjeli su i mlađeg kako lovi štangu koja profesorica Željka vuče po bazenu. Tinčić se vraćao na

stepenice bazena, nije se usudio sam napraviti niti jedan zamah. Šteta što nismo imali kameru.

*20. maj 1995.

Sandro je odlučio sam otići po kasetu u videoteku. Kako ga nije bilo nazad više od pola sata, ja sam, izbezumljena, krenula u potragu. Na putu prema videoteci smo se sreli.

- Mama, ja satima čekam, a oni nikako da otvore !

Usput mi je rekao:

- Ja sam čuo tvoje papuče pa sam krenuo kući.

*24. maj 1995.

Tin nam je odrecitirao novu pjesmicu:

Maćuhica

U zelenom parku
maćuhica bila.
Došao leptir lepršavih krila
pa je rekao tom cvijetu:
maćuhice, ti si
najljepša na svijetu.
Na te riječi ljupke
maćuhica mila
stidljivo i čedno
u sjenu se skrila.
Latice je tanane
prema zemlji svila
pa je tako skromna

još ljepša bila.

*31. maj 1995.

Sjedimo sa Slavom Gračanin i ona upita Tina:

- Čiji si ti ljubimac ?
- Nisam ja životinja ! - odbrusi Tin.

*01. juni 1995.

Poslije priče za laku noć Tin nježno upita:

- Mama, je l' da dâ je školjka za delfina kinderjaje !

*02. juni 1995.

Sandro i Tin Četić uspješno su završil prvu godinu engleskog jezika u vrtiću. Na današnjoj priredbi su bili pametni i lijepi. Mama i tata, naravno, sretni i ponosni.

*16. juni 1995.

Danas smo obavili razgovor sa oficirem američke vlade u Vraždinu i dobili vizu za useljenje u USA !
Vraćali smo se u Zagreb vlakom i Tin poče razgovar sa jednom zagorskom kumicom:

- Šta ti misliš jesam li ja Hrvat ili Bosanac ?
- Ja mislim da si ti Bosanac !
- Griješiš, ja sam sada Amerikanac !

*17. juni 1995.

Jutros budim djecu, jer moramo na ljezarski pregled:

- Idemo dečki !
- Idemo u Ameriku – odmah skoči Tin.
- Kakvu Ameriku, idemo doktoru - kiselo će Sandro.

*26. juni 1995.

Sandro je danas upitao tatu:

- Tata, znaš li šta je danas za ručak ?
- Ne znam.
- Špinat i prženo oko !

*27. juni 1995.

• Mama i Tin su danas otišli liječniku (ne liječniku nego doktoru - upravo dok pišem ispravlja me Tin) da Tin dobije vakcinu. Rekao je doktorici glasno i sigurno:

- Dobar dan. Kako ste?
- Dobar dan. Kako sit i dušo ? - iznenađeno će doktorica.
- Dobro.
- Sad lijepo sjedi pa će ti tete dati jednu buba-maru.
- Neću ja buba-maru, ja bih jednu vakcinu !

• Poslije su otišli kupiti legiće. Kad je Tin izabrao legiće mama je rekla da nema novaca. On je upitao prodavačicu:

- Je l' može bez novaca ?
  - Može ako mi ostaviš majicu i hlače.
  - Da idem u gaćama ? – poče se Tin skidati.
- Dok su šetali od ambulante do kuće Tin je zanešeno pogledao mamu i rekao:
    - Vidiš mama kako je lijepo kad smo sami ! (kad nema tate u blizini).
  - Kod kuće mama je nacrtala srce, a Tin je rekao:
    - Krasno, je li to za mene i za tebe ?

*21. juli 1995.

Razgovor između tate i Tina:

- Tine, molim te poljubi me ! - plače uzaludno tata po ko zna koji put.
- Poljubiću samo mamu, a tebe neću, jer si tri puta juče prošao kroz crveno i ti si zločest !!

25. juli 1995. Dolazak u USA – San Diego

*07. august 1995.

Tin i Sandro su bili kod Grcića i na stolu su bile kifle – slane i slatke. Tin naravno odmah uzme slatku, a Sandro naravno slanu. Kad je pojeo slatku Tin uzme slanu kiflu i kad ju je pojeo do pola Bilja mu reče:

- Ti sve radiš naopako. Prvo se jede slano pa onda slatko !

Tin okrene kiflu i nastavi jesti.

*23. august 1995.

Uoči odlaska zubaru tata-Waldorf razgovara sa starijim sinom:

- Sandro, još jednom ti kažem – dobro razmisli i odluči: ako ćeš praviti scene nemoj ići sa nama.
- Tata, razmislio sam !
- I?
- Neću ići !

Opet razgovori, iskreni i dijete kaže kako se boji. Tata upita Tina:

- Tine, bojiš li se ti ?
- Čega ?

*01. septembar 1995.

Vodili smo Tina u školu da upozna učitelja i učionicu. Dečki su bili oduševljeni – tako puno igračaka! Kad smo odlazili Sandro je rekao:

- Ovo ništa ne valja. Sve je zagrađeno ne može se ni pobjeći!

*02. septembar 1995.

Mama se igra sa dečkima: Tin je tata, a Sandro sin. Između ostalog ja zamolim 'tatu' da me odvede do trgovine.

- Može, kupiću ti krila da mi budeš anđeo !

*06. septembar 1995

• Jučer me je Tin promatrao, a da to nisam primijetila. Zamislila sam se, a on me trznuo pitanjem:

- Mama, šta ti to izmišljaš ?
- Molim ?
- Sigurno o baki i dedi ...

• Tata i Tin su bili na bazenu. Tin se udario leđima o ležaljku. Tata kad je vidio ogrebotinu reče:

- Tine, baš si se dobro udario !

Ljutiti Tin je počeo galamiti:

- Što me zezaš kako se može dobro udariti ?
To je zločesto, ne može biti dobro!

*07. novembar 1995.

Sandro uzima iz frižidera sir, a Tinčić reče:

- Hoću i ja da jedem samo sir. Ja sam mali miš
...

- Čuvajte me. Nemojte kupiti mačku da me pojede – dodade čekajući da se pretvori u miša !

*21. novembar 1995.

Tin: Hoću i ja 'margarinu' (mandarinu). Ja sam to volio kad sam bio 'four'.

*23. novembar 1995.

Razgovor između mame, Sandra i i Tina:

- Dosadno mi je zato što sam dugo u školi.
- Kako možeš biti dugo kad si ti samo 3 sata, a Sandro 6 ? Sandro, je li tebi to dugo ?
- Nije ! Meni to brzo prođe.
- Znam ja zašto je to tako. Zato što je kod nas ovoliki sat – potpuno raširi rukice Tin.

*04. decembar 1995.

U jednom objašnjavanju mama upotrijebi riječ 'meeting'.

- Šta je 'meeting' ? – Sandro.
- Sastanak - mama.
- A šta je sastanak ? – Sandro.

*09. decembar 1995.

Tata i Sandro su išli u IRC rješavati neke probleme kod Bob-a Montgomery-a. Sandro se baš napričao s njim. Kad smo izlazili Sandro reče:

- Baš sam se napričao sa 'popom' !

Mislio je da mu je ime Pop, a ne Bob !

*10. decembar 1995.

- Vježbamo čitanje i dođemo do riječi 'blue'. Da pomogne tata im kaže:
  - Šta znači 'Big Bad Blue Boys' ?
  - Veliki krevet ... - Tin.
- Tin je bio zločest, jer je upadao Sandru u riječ. Pozvao sam ih obojicu i objašnjavam Tinu:
  - Tine, ako budeš i dalje zločest Djed Mraz ti neće donijeti poklon za Novu godinu.
  - Tata, ja to stalno zaboravim, molim te napiši to na papirić, da stavim u džepić !
- Mama razgovara o svemu pomalo sa dečkima. Dođemo do spavanja. Zaključak je da bi se Sandro trebao potruditi da malo više spava.
  - Trudi se on, ali mu ne ide od ruke - mama.
  - Ne od ruke, nego od glave ! - kaže Sandro.

*22. decembar 1995.

- Mama ufurava dječicu u fazon Djeda Mraz. Tin vjeruje u sve. Sandro sumnjičavo postavlja pitanja. Pošto mi nememo dimnjak doći će nam Djed Mraz kroz prozor, dok djeca spavaju.

- Kako on zna kad mi spavamo ? - pita Sandro.
  - On ti sve zna – kaže mama – kao Bog.
  - Hej, mama, prvo mi pričaš jednu priču, a sad drugu. Nemoj to !
- Kaže Tin:
    - Tata, znaš zašto ja volim mamu više ?
    - Zašto ?
    - Zato što me je rodila, a ti si mi dao samo krv !
    - Pošteno, Tine !

*01. mart 1996.

Biljana Grcić kaže Tinu:

- Tinane !
- Jesam li ti lijepo rekao da me tako ne zoveš. Ti znaš kako je meni ime.
- Kako ?
- Miki !! (mislio je na 'Mickey Mouse'-a)

*06. januar 1996.

Mama servirala pire krompir za ručak i nastavila se vrzmati po kuhinji. Tin je iznenada upita:

- Mama, kako si to mogla ?
- Šta to ?
- Kako si mogla dohvatiti oblake ?

On je u svom tanjuru vidio oblake.

*08. januar 1996.

- - Sandro, ti si blento – kaže Tin.
  - Mama, vidi ga šta mi govori – Sandro.
  - Znaš li ti šta je 'blento' ? Blento je leptir na francuskom - pokušava se izmišljanjem spasiti Tin.

• Tin nas nekoliko dana moli da mu kupimo autić u koji može sjesti i voziti ga. Danas, prije podne, mama mu je objasnila da moramo pitati baku Carol (menadžera naselja) za dopuštenje da vozi autić po parkingu, pješačkim stazama, na igralištu ... Uveče Tin je iznenada upitao:

- Mama, je l' cijela planeta od bake Carol !

*20. januar 1996.

Tin i Sandro svaki dan pišu zadaću zajedno, izmjenično jedan dan sa mamom, jedan dan sa tatom. Danas je Sandro završio prvi, a Tinčić se još muči (nije danas raspoložen za rad). Sandro uđe u njegovu sobu i sav sretan reče:

- Gotova zadaća dok kažeš 'keks' !
- Keks ! – odmah reče Tin.

*21. januar 1996.

Danas Tinčić opet nije raspoložen za pisanje. Tata već iznerviran, napiše šta treba prepisati i reče Tinu:

- Tine, gledaj ovdje i piši !

Tin uze olovku i poče pisati po papiru, gledajući u ono što je tata napisao.

*25. januar 1996.

Tin i tata se muče da Tin napiše riječ 'king'. Tata mu speluje i poslije prvog slova Tin stade i poče razmišljati.

- Tine, šta je sad ?
- Znam tata napisati ovu riječ, samo mi smetaš!
- Dobro kad znaš, a ti napiši ! - tata.

Zovnuo me za desetak sekundi i na papiru je lijepo bilo ispisano 'king'.

*27. januar 1996.

Tinčić razgovara sa dedom telefonom.

- Deda, je l' vam još pada rat ?

*30. januar 1996.

- Otišao sam po Sandra u školu. Pitam ga:
  - Šta ste danas radili ?
  - O kitovima – kaže on.
  - Dobro i šta sada znaš o kitovima ?
  - Oni imaju 'tail', 'mouth' ...
  - Znaš li kako se to kaže na našem jeziku ?
  - Ne znam.

- A znaš li da je kit najveća životinja na svijetu.
  - Znam, ali nije najjača!
  - Jest i najjača. Niko joj ništa ne može !
  - E, može.
  - Ko ?
  - Drugi kit, deblji i veći !
- Mama je na poslu u Days Inn-u. Tata servira dečkima grašak za ručak.
    - Tata, da li si mi izrezao meso – Sandro.
    - Jesam, slobodno jedi.
    - Ne mogu – reče mirno Sandro.
    - Zašto ne možeš ?
    - Zato što nemam kašiku.
- 30. januar 1996. godine je zbog nečega zaista poseban dan. Ne znam zbog čega. Da vjerujem u Boga rekao bih da je danas posjetio naš dom. Djeca su neobično bistra, elokventna. Tin zna napisati sva slova. Sandro me zaprepastio pričom 'Lion in the town', koju mi je ispričao na engleskom, kao svoju priču za takmičenje u školi. Priča je prelijepa, pametna, duboka za njegove godine. Presretan sam jer sam je snimio na diktafon. Sandro je sve ispričao u jednoj minuti, bez opterećenja i straha od mikrofona, kao profesionalac sa CNN-a. U isto vrijeme je toliko smiren i blažen, kao Isus Krist. Sada me je prekinuo u pisanju , da mi pokaže šta je napravio od legića. Poslije objašnjenja sam iskreno zadivljen (napravio je odašiljač za TV) rekao:
    - Bravo Sandro !

Znate li šta mi je odgovorio ?

- Hvala tata ! - smireno i blaženo, kao da je upravo sišao sa neba.

Da ne bi ispalo kako je samo Sandro u posebnom stanju, evo i jedne zgrade sa besmrtnim Tinom:

Učili smog a napisati slovo 'u', a on kaže da to nije tako, jer mu je mama pokazala drukčije – napisao je slovo 'u' zarotirano horizontalno za 180°, kao što se vidi u ogledalu. Kad sam ja insistirao na tačnosti svog slova 'u', Tin mi je sa tužnom, skoro uplakanom facom, rekao:

- Tata, nije dobro ako nas oboje ne učite isto. Morate učiti isto!

• Danas poslije podne Tin se iskreno rasplakao, jer njegova mama nije kod kuće. Kad sam mu rekao da će doći kući tek kad on zaspe, zamolio me da je nazovem telefonom. Rekao joj je:

- Mama, znaš šta, ja sam jako tužan, jer ti nisi samnom.

To je bilo tako iskreno i duboko da nikad neću prežaliti što nismo kupili kameru, da to snimim za vječnost. Ovako samo ću ja zauvijek pamtiti njegovu facu, riječi i apsolutno neponovljivi trenutak. Ovo pišem i zbog toga da ostane zapisano da je Tin sa svojih pet godina imao nevjerovatno snažno izražen Edipov kompleks. Mene još nekako podnosi dok mame nema u

blizini, ali ako je ona tu mene bukvalno mrzi. Samo me gleda skupljenih obrva i stisnutih usta i očiju. Da ste mu samo mogli vidjeti facu, kad sam došao po njega u školu. Samo se lupio rukom po čelu i kad sam ga upitao šta mu je, rekao je da je mislio da će mama doći po njega.

*15. februar 1996.

- Sandro je imao za zadaću da nacрта šta vidi kad zaroni u okean. Između ostalih životinja nacrtao je i morskog psa. Pitam Tina kako se zove ta životinja:

- Dog Fish ! - reče Tin.

- - Mama, znaš li ti kako se Srbi ljube ?
  - Kakvi Srbi ? Ko su Srbi ?
  - To smo bili mi kad si nas rodila !?
  - A šta smo bili poslije ?
  - Hrvati !
  - A šta smo sada ?
  - Amerikanci !

Ovo je priča o nacionalnom porijeklu nastala u jednoj ambulanti u San Diegu - februara 1996. Dok su tata, mama i Tin čekali doktora.

*20. februar 1996.

Mama i tata prvi put u životu uče nešto od starijeg sina. Objasnio nam je osnovne vrste kitova:

- Killer whale

- Humpback whale
- Blue whale
- Sperm Whale

*29. februar 1996.

Danas su se braća potukla oko kašike za cipele. Sandro je udario brata nogom u usta i izbio mu zub – jedinicu donju. Aferim Sandro !

Poslije toga Tin je bio sretan. Zašto ? Zato što će mu prije niknuti novi zubić !

*12. april 1996.

Jutros sam otišla do poštanskog sandučeta. Za nekoliko minuta sam se vratila i osjetila nešto neobično u kući. Ubrzo sam pronašla detalj koji mi je smetao. Iz malog okvira koji je stajao na pultu, nestala je Ingina slika. Inga je Sandrova simpatija iz zagrebačkog vrtića. Ja sam je držala u kući kao dragu uspomenu.

Elem, kad je Sandro ušao u kuću pitala sam ga gdje mi je Inga.

- Ja sam je bacio !
- Gdje ?
- U smeće !
- A, zašto ?
- Zato što je ne volim !
- Pa koga voliš ?
- Reći ću ti za Valentinovo.

Onda sam ga ja zamolila da dođe sa mamom u sobu i da mi šapne koga voli. 'Dennis'.

*30. april 1996.

Tin je utrčao u kuću usplahiren i rekao:

- Mama, jedan ćuko hoće da skoči na mene zato što sam ja ovako sladak !

*15. maj 1996.

- Tine, nemoj jesti vruću supu. Sačekaj da se ohladi !

- Neću čekati da se ohladi. Ne valja supa kad se ohladi. Sačekaću da se otopli ! Juha se jede toplu.

*28. maj 1996.

Uskoro se selimo u novi stan u Old Town. Mama je otišla tamo da sašije nove zavjese. Ujutro se Tin probudio i kaže tati :

- Tata, ja hoću da poljubim mamu !
- Sine, ne može dok ne dođeš iz škole.
- Ali zaželio sam se je, umrijet ću dok dođem iz škole !

*29. august 1996.

Malo sam se ulijenio i već dugo nisam ništa zapisao, iako Tin gotovo svakodnevno provaljuje. Sandro je već omudrio i gotovo da i nema provala. Sjedimo kod zubara i promatramo 'perpetuum mobile' sa kuglicama. Pokazujući pojedine dijelove Tin glasno razmišlja:

- Ovo je Sunce (lopta u sredini), a okolo su planete !
- A šta je ovo ? - pokazujem četvrtasti dio na dnu.
- Bog ! – reče Tin bez ikakvog razmišljanja.

*18. septembar 1996.

Mama je skidala ruž sa usana i ostavila otisak usana na papirnoj maramici na stolu u dnevnom boravku. Tin je našao tu maramicu i zamišljeno je analizirao. Onda je počeo tražiti mamu. Upitao ju je:

- Mama, zašto si ljubila papir ?!

*24. septembar 1996.

Kod Bobića smo proveli jedan sat. Sandro se kao i obično družio sa Igorom i Bojanom, a Tin je bio izvan igre. Opet je odlučio da više tamo nećemo odlaziti, a ja ako hoću da se družim s njima, mogu ih nazvati telefonom.

U povratku smo išli po tatu. Sandro me upitao kad će tata početi da radi. Rekla sam poslije operacije i objasnila da čekamo tetku Vesnu. Sam ona može pomoći tati, jer mu je sestra i ima istu krv.

Kad smo stigli kući, poslije večere, Tin me je upitao:

- Mama, možeš li ti mene nešto naučiti ?
- Mogu, srećo, a šta ?
- Nauči me kako da budem prijatelj svome bratu.
- Pa ti i jesi njegov najbolji prijatelj !

- Sandro, je li čuješ ? Nije ti Igor najbolji prijatelj. On ti ne može dati krv, a ja mogu!

*oktobar, 1996.

Tin je bio izuzetno dobar u 'spelling'-u, ali još uvijek je bio sa malim vokabularom, i intenzivno učio nove riječi, tako da smo se ja i on jednom suprostavili oko riječi tigar. Ja sam tvrdio da se tigar na engleskom speluje isto kao na našem jeziku, vođen logikom da se englesko slovo 'a' najčešće čuje kao naše 'e'. Međutim, Tin je uporno tvrdio da to nije tačno, nego da je korektan speling 'tiger'. Kasnije sam shvatio da sam previdio vrlo važnu činjenicu da je tigar njegova omiljena životinja i da je teško vjerovati da nije znao kako se speluje.

Nepopustljivi i sigurni obojica u sebe, kao i obično, na kraju smo se okladili u šamar. Otišli smo provjeriti riječ u engleskom rječniku i naravno Tin je bio u pravu! Ja nisam stigao ni pročitati riječ 'tiger' u rječniku kada me je Tin svom snagom opalio po obrazu. Mama i Sandro su prsnuli u smijeh, a ja sam zauvijek naučio dvije stvari:

1. Tigar se speluje 'tiger'
2. Nema nikad više klađenja sa Tinom

*03. novembar 1996.

Bili smo na proslavi 25. godišnjice 'Bazaar del Mundo'-a i dečki su između ostalog dobili balon punjen

helijumom. Kada je mama došla s posla odlučili smo otići opet da ona vidi tortu.

- Dečki možete opet stati u red za balon ! - reče mama.

Iznenaden maminim odobravanjem prevare, Tin reče:

- OK. Samo ja trebam 'new face' !!

Onda je napravio facu 'idiota' i stao u red.

*17. januar 1997.

Sandrov i Tinov tata je imao operaciju ! Od danas smo nova, sretnija porodica !

*30. januar 1997.

- Daddy, we have a problem!
- What's the problem?
- Tin!
- Why?
- Because we don't know how to slow him down. He works like machine!!

Ovo je bila konverzacija sa Sandrom u trenutku kad je Tin počeo igrati neku igricu u potpunom transu!

*02. februar 1997.

Tata je otišao u bolnicu. 'Noga'. Bio je u komi punih 5 dana. Vile ga pronijele. Sada je OK.

Danas je 11. februar 1997. mislim da je kriza prošla. Hvala dragom Bogu što nam je vratio našeg tatu.

Sandro, Tin i Radmila

*11. februar 1997.

- Mama, ako kažeš 'wish to God', je li to bude 'true' ?
- Bude, Tine.
- Znaš li koja je moja 'only wish' ?
- Ne znam.
- Moja 'only wish' je da ti budeš uvijek tako lijepa i mlada ...

*15. juni 1997.

- Sandro, donesi mi pepeljaru iz kuhinje – mama.
- A šta je kuhinja ? - Sandro.

*29. juni 1997.

- Mama, je li ti znaš da neke 'bad things' mogu biti 'good things' ? – Tin.
- Kako to ?
- Ovaj novi 'cereal' je za mene 'bad thing', ali kad sam ga pojeo ti si bila jako sretna, a to je 'good thing' !

*22. oktobar 1997.

Danas je Tin dobio rezultate GATE testa. Mali je definitivno 'genius' (extraordinary intellectual power), jer je rezultat testa frapantno dobar: 99.70% !! Bravissimo Tine, imaš velike mogućnosti. Sada je sve u tvojim rukama i rukama sudbine, da nam budeš živ i zdrav. 'Your family' (koju ti često s ponosom spominješ) želi ti puno sreće i uspjeha na putu do zvijezda. Good luck, my boy !

*23. oktobar 1997.

Tata i Sandro se vraćaju iz škole kolima:

- Uh, što mi se zijeva - kaže tata.
- Ne znam ! – odgovori Sandro.

*novembar, 1997.

Tata kaže Tinu:

- Tine, ti si meni sve na svijetu !
- Pa, nije ti baš taj svijet nešto posebno interesantan ! – odgovori Veliki Tin.

*decembar 1997.

Tinov razred je dobio 'Test Sheet'. Tin ga je uzeo i odnio učiteljici.

- Šta je ovo ? Je li ovo za 'kindergarten' ?
- U pravu si ! - odgovori učiteljica i oslobodi ga testa.

*januar 1998.

- - Tata, znaš li koji je moj 'favorite' broj ?
  - Ne.
  - 'Eight' ! A znaš zašto ?
  - Ne.
  - Zato što moje ime ima 8 slova !

Ovih dana je pričao kako ne voli svoje ime, jer ima bezvezno značenje na engleskom. Kad sam mu objasnio, da njegovo ime potiče od Augustin. Odmah je to prihvatio kao 'real name' .

- Vozimo se u autu ja i Tin nakon što smo ostavili Sandra na karateu.

- Tata, znaš li šta televizija nema, a bilo bi prava stvar da ima ?
- Ne znam , sine.
- Nema miris. Bilo bi super kada bi se mogao osjetiti miris mjesta, koje se prikazuje !

- Došla nam je u posjetu Nadja Kim. Nakon što je izljubila Tina, on joj reče:

- Znaš šta Nado i Sandro želi da ga poljubiš !

Nada je to shvatila ozbiljno i dala se odmah u

potragu za Sandrom, koji je stidljiv i negdje se sakrio. Tin se samo šeretski smijao njoj iza leđa.

*10. januar 1998.

Tin je dobio zadatak da pročita prvo poglavlje knjige 'Encyklopedia Brown Boy Detektive'. Poglavlje se zvalo 'The Case of Natty Nat'. Čuo sam ga kako naglas čita u svojoj sobi. Brzo je završio i kad smo ga upitali:

- Tine, o čemu se radi u slučaju 'Natty Nat' ?
- Ne znam, ja sam samo 'read', a nisam slušao o čemu se radi ! – odgovori Tin.

*23. januar 1998.

Moj Veliki Tin je u običnim stvarima totalno izgubljen. Ovih dana mu se često dešavaju ovakve stvari:

- Jučer je čekajući da tata dođe po njega i Sandra poslije škole upao u neku rupu pored školske ograde !

Danas kad smo išli u školu na ulasku u auto reče:

- Tata, zaboravio sam 'backpack' !
- Eto ti ga na leđima !

*januar 1998.

Tin je donio 'Lego Magazine' da nam pokaže koju majicu želi kupiti. Jas am rekla da je ta majica \$12, a za \$5 može kupiti kakvu god želi.

- U redu, ja ću kupiti od svog 'saving'-a.
- Tine, znaš da su ti novci na štednji za fakultet.
- Mama, onda će mi ova majica biti mala !

*februar, 1998.

Tin: Mama, zašto u legićima nema ni jednog čovjeka crnca ?

*09. mart 1998.

Moj Tin je sa 7 godina strahovito zaboravan. Ja ga zato često od milja zovem 'Did', jer je kao da ima 77, a ne 7 godina. Danas su se prije polaska u školu desile tri stvari:

- Nakon dugog traženja torbe za školu sav sretan je došao tati i rekao:
  - Tata, našao sam 'backpack'!
  - Gdje je bio ?
  - Na vratima ! (Tu mu je inače mjesto !)
- Svako jutro vozimo Almira i Igora u školu. Jutros je Igor rekao da će njega i Almira voziti njegov tata. Sve se to dešava u telefonskom razgovoru pred svima. Kad smo došli pred školu Tin će:
  - A šta je sa Almirom i Igorom ?

- Svaki put kad izlazi iz auta i ide u razred Tin me zagrlji i poljubi (kao kad ide spavati). Jutros poslije toga mi reče:
  - Good Night !

*24. mart 1998.

Jučer je Veliki Tin dobio zlatnu medalju za trčanje, sklekovne .. Nikad ga nisam vidio sretnijeg. Ujutro se digao u 6:00 am. Nije mogao dočekati dodjelu medalja , koja je bila zakazana prije škole za 7:50. Osjeća da mu je fizička aktivnost tanja strana i zato je bio sretniji, nego kad je dobio rezultate GATE testa.

Danas je stavio medalju na vrat i rekao da je nosi u školu, nek se zna ! Pošto je cijelo jutro razmišljao o toj medalji opet su mu se desile zanimljive stvari prije polaska u školu:

- Prvo je pošao bez torbe !
- Kad sam mu rekao gdje ti je torba, odmah je otrčao na kat, premda je Sandro 5 minuta prije toga rekao da mu je donio torbu.
- Kad se vratio sa kata u rukama je nosio Lego Magazin i rekao:
  - Ovo moram ponijeti u školu !
 Torbu je naravno opet potpuno zaboravio.
- Poslije doručka sam mu rekao:
  - Tine idi operi usta od mlijeka.
 Otišao je, uzeo peškiri i samo obrisao usta (naravno opet je zaboravio da ih opera vodom prije toga).

Tine moj, kad jednog dana budeš čitao ove retke, sjeti se da Te volim više od svega na svijetu ....

*09. april 1998.

Danas je Tin radio test iz matematike – oduzimanje. Sve testove inače uradi 100%, a ovaj put je imao hrpu grešaka. Kad sam ga upitao:

- Šta je to Tine ?
- Izmislio sam sâm kako se to radi !

*10. april 1998.

Bili smo u Carlsbadu na 'Flower Fields' (polja sa nepreglednim cvijećem u raznim bojama). Bilo je prekrasno. Tin je bio jako uzbuđen i stalno je trčkarao okolo. Stalno smo ga opominjali plašeći se da mu se nešto ne desi. Nakon duge gnjavaže mama ga upita:

- Tine, što si tako vilen ?
- Nisam ja vilen, ja sam samo 'happy' !

*april, 1998.

Ovih Dana Tin jede samo čokoladni keks. Pojeo bi čitavu kutiju da je stavim pred njega. Tine moj, kako tata tebe razumije – ja sam bio potpuno isti u tvojim godinama. Isto tako u zadnje vrijeme se igra sa lutkom malog psića, kojeg zove 'Puppy'. Ja ga isprobavam:

- Tine, mogu li ja večeras uzeti 'Puppy'-a sebi !
- Možeš, ako mi sutra kupiš onaj 'cookie' !

Pošto sam ja imao njegov 'favorite cookie' sakriven, odem i stavim mu u tanjir 5-6 komada. Kada ih je video skočio je od dragosti i odmah pao po njima. Prije odlaska na spavanje ja ga upitah:

- Tine, je li vrijedi dogovor ? Mogu li uzeti 'Puppy'-a?
- Daddy, daddy, always carefully listen to what I say. I said *tomorrow* ! – odgovori Veliki Tin i uze svog 'Puppy'-a.

*13. april 1998.

Vjerovao sam da se Velikom Tinu može svašta desiti, ali danas je pretjerao. Ja i Radmila smo otišli u Rancho Bernardo, a Tin je ostao da se voza na biciklu. Kada smo se vratili našli smo ga na našem parkingu na biciklu sa glavom i rukama na gubernalu. Spavao je i lagano se njuhao da održi ravnotežu. Mama mu je lagano prišla i unijela ga u kuću, a tata je ostavio bicikl. Tine moj, čuvaj nam se, oboje se bojimo i strahujemo za tebe.

Isti dan poslije podne je nastao prekrasan crtež 'Animal Cubs'.

*18. april 1998.

Danas je Tin otvoreno rekao, prvi put u svom životu, da voli više tatu nego mamu. I to ne meni nego njoj. Svaka čast, klanjam se Velikom Tinu, zaista ima petlju, kristalno jasno zna šta hoće i osjeća, bori se beskompromisno za ono što želi i ne osjeća nikakvu potrebu za spekulacije oko osjećanja. Volim tatu više i

šta ? Mama je bila u početku šokirana, a onda mu je mudro rekla da je to normalno i da ona voli više svog tatu nego mamu.

*maj, 1998.

Želim zapisati još jedan detalj, koji govori o tome koliko je Tin okupiran svojim idejama i obične stvari uopće ne registruje, pa čak kao što je ova:

Vraćao se iz škole oko 14:00 u trenerci dugih rukava koju je obukao ujutro, jer je bilo svježije. Žurio je prema autu potpuno mokar od znoja i kad je otvorio vrata, brzo uđe i reče:

- Pali klimu na 4 !

*maj, 1998.

Ja i moj Sandro radimo projekat o zmijama. Naoružali smo se knjigama i upoređujući pojedine informacije dolazimo do zaključka da ima različitih tvrdnji za iste stvari. Objašnjavam mu kako uvijek mora paziti na izvore iz kojih uzima podatke. Rekao sam mu da razni ljudi pišu knjige i često barataju netačnim podacima, odnosno ne navode izvore iz kojih su došli do podataka. Moj Sandro uze jednu od knjiga i pogleda fotografiju autora, pa reče:

- Tata, ovaj mi izgleda 'serious' !

Boravak u Bosni 16.juni – 10. Juli 1998.

Deda nam je bio bolestan pa smo morali na brzinu otići u Bosnu. Otišli smo sa isteklim pasošima, sretno stigli i prošli hrvatsku granicu. Deda se potpuno oporavio, djeca su konačno vidjela Bosnu i .... na kraju smo sve četvero jedva čekali da se vratimo 'kući' u San Diego.

*16. novembar 1998.

Pričali smo za ručkom o tome da ako uhvatiš zlatnu ribicu, mogu ti se ispuniti tri bilo kakve želje. Evo šta su dečki zaželjeli:

Sandro:

1. Da imam sve igrice od Blizzard Entertainment-a (WarCraft, StarCraft ...).
2. Vlastiti 'Casino'.
3. Da cijeli 'family' bude 'healthy and happy'.

Tin:

1. Da znam šta će se desiti u budućnosti.
2. Da znam šta se desilo u prošlosti (kada je počelo vrijeme, zašto su nestali dinosaurusi, kako su formirane planete ....).
3. Da imam kompaniju koja će mi donositi '\$1,000 per day for nothing'.

*03. decembar 1998.

Tinu se često dešava da počne plakati, odnosno da mu navru suze na oči, u trenucima kada se priča o nekim stvarima, koja se u vremenu koje dolazi moraju desiti. Npr. da će se jednog dana odvojiti od 'Family Cetic' i živjeti samostalno ili da će jednog dana biti deda ili da jednom tate neće biti ...

Jutros je samo ustao iza trpezarijskog stola i znao sam šta se dešava, ali nisam znao razlog. Kada sam ga upitao, rekao je da ne zna, ali je cijelo jutro hodao oko mene i želio da me zagrlj...

Nekoliko dana ranije kada je cijela familija bila zajedno i pričala, u jednom trenutku samo se digao i rekao:

- I hate this moment !

Jutros sam shvatio da moji dečki nikada neće moći potpuno razmišljati na našem jeziku. To mi je palo jako teško, zbog čitavog niza razloga. Odlučio sam da Tina forsiram da čita i na našem jeziku, jer on ima prirodno puno više dara za učenje jezika, lakše usvaja naše riječi, izgovor i glasove.

Ako jednog dana, dragi moj Tine, budeš čitao ovaj dnevnik svojoj djeci, nećeš to moći kako treba, ako ne budeš vježbao čitanje na našem jeziku.

Pošto Tinu izbijaju zubići – dvojka gore sa dosta zakašnjenja (Sandru su nikli puno ranije) rekao sam mu:

- Gdje su moji zubići ?

On je uporno gledao u moja usta ne bi li vidio 'moje zubiće' !

*decembar, 1998.

U našoj kući se često mijenja raspored stvari ili raspored prostora između članova porodice. Najčešći inicijator je mama. Ovaj put su Sandro i Tin ponovno dobili svako svoju sobu. Sandro je dobio mamin pisački-kompjuterski stol, a Tin Sandrov. Kad smo namjestili obe sobe Tin je bio jako sretan. Sjeo je za svoj novi radni stol i sav ozaren rekao:

- Now I feel like a real Third-Grader !

*januar, 1999.

Izradili smo nove fotografije i Tinu se jako dopao jedan njegov portret. Dugo ga je narcisoidno gledao i pio mlijeko sa keksom, jednu od svojih omiljenih večera. Kad je završio sa jelom zamolio sam ga:

- Tine, molim te donesi šolju da je operem.

Donio je na pranje keks umjesto šolje za mlijeko. Kada sam ga opomenuo vratio je keks na stol, a donio šolju. Poslije toga je htio ostaviti keks na mjesto i stavio ga u frižider ! Poslije toga smo se samo samo pogledali i nasmijali obojica. Rekao sam mu: - Dide, dide...

*februar, 1999.

Tinova zaboravnost postaje zabrinjavajuća. Prvo je tražio zadaću i kad je već poludio, jer je nije mogao naći, našao sam je na njegovom radnom stolu! Ista stvar se ponovila sa knjigom koju je čitao. Tada sam ga pozvao na razgovor i rekao mu:

- Dide, sutra te vodim okulistu, jer očito ne vidiš dobro i daće ti naočale da vidiš bolje.

Kako on inače sve shvata ozbiljno počeo je da plače (tada sam shvatio da sam pogriješio). Rekao je:

- Daddy, ne želim nositi naočale, jer s njima ništa ne vidim.
- Otkud znaš ? - upitah iznenađeno.
- Zato što sam jednom uzeo naočale od jednog prijatelja iz razreda i ništa nisam vidio!

Nakon toga smo još razgovarali:

- Tata, zašto ti mene zoveš 'Did' ?
- Zato što si ti samo moj 'Did' i zato što te volim !
- OK, ako me voliš onda me zovi Tin. Meni se to mnogo bolje čuje !

*11. februar 1999.

Ovih dana Tin je prehladen, kašlje, šmrca, izgleda bolesno blijed. Bilo mi je jako čudno i tužno vidjeti ga takvog, jer je inače strahovito poletan, pun života, stalno nečim okupiran, pun ideja.

Svako jutro u 7:00 am budim ga prije polaska u školu. Ne voli to baš puno, teško se budi, i dosta je mrzovoljan (Sandro je potpuno suprotan). Jutros sam zabrinut zbog njegove prehlade, polako ušao u njegovu sobu i probudio ga. On se okrenuo prema meni i nasmiješen rekao mi:

- Dobro jutro, tata !

To nikad neću zaboraviti, izraz lica i sreću koju sam vidio. Činilo mi se kao da se sve odvija kao u snu ili na filmu.

*12. februar 1999.

- Daddy, do you know that every single day in your life is special ? – Tin.
- How come ?
- Today is 46th february, 12 in your life. Today and never again !

*april, 1999.

Tin je dao \$5 Sandru da više ne priča o 'Dragon Ballz', nekom crtiću, klubu ... Ovo bi prije mogla biti reakcija čovjeka mojih godina, a ne jednog osmogodišnjaka, jer je Sandro svakodnevno gnjavio s tim do besvijesti.

*07. april 1999.

Danas je Tin prvi put u životu zaspao sa knjigom u ruci. Čitao je 'Jenny Archer – Nibble, Nibble'. Nije

mogao zaspati i prvi put me zamolio da čita prije spavanja. Bio je tako sretan i ja s njim, naravno. Poslije toga je puno puta čitao do kasno u noć, kao kad normalni ljudi u pubertetu otkriju draž čitanja. Malo je previše da to dopuštaš, još je rano - komentarisala je Radmila. Ja sam ipak bio sretan i siguran da je sve OK.

*maj, 1999.

- Prvi put smo posjetili Disneyland i cijela familija je bila iskreno oduševljena. Tin je komentarisao:

- Disneyland is the happiest place in the world !

- U jednom razgovoru Tin je želio da ja i on radimo na jednom projektu, koji neće biti vezan za školu već po našoj ideji. Kad sam ga upitao šta bi on volio da radi, malo se zamislio i rekao:

- Možemo izmisliti svoj jezik, napisati knjigu, komponirati muziku ili napraviti mapu neke druge planete, ne Zemlje !!

Na kraju je poslije par dana odlučio da napiše knjigu. Rekao je da ima dobru ideju i počeo pisati. Kada smo prije spavanja, kao i obično, pravili planove za dalje, predložio mi je da ja napravim ilustracije. Ja sam mu rekao da on jako dobro crta i da je najbolje da on napravi i tekst i ilustracije, a da ja napravim naslovnu stranicu. U tom trenutku je ušla mama. Kad smo joj objasnili šta planiramo Tin reče:

- Mama, ti bi mogla napisati nešto o autoru !

*10. juni 1999.

Ovih dana Tin je okupiran muzikom. Počeo je svirati piano. Ima učiteljicu, koja dolazi svaki četvrtak i drži časove i njemu i Sandru. Obojica su odlični. Učiteljica je impresionirana obojicom, a tati puno srce.. Ispunjavaju se moji davni snovi, kada sam želio svirati piano, a moji roditelji mi greškom nisu to omogućili. Ovo je bila mala digresija, htio sam nešto drugo napisati.

Danas je Tin naučio svirati poznati segment iz 'final movement' Bethoven-ove čuvene devete simfonije - 'Ode of Joy'. Bio je oduševljen, ali je stalno zapinjao na istom mjestu negdje na završnim notama. Kad sam ja pokušao svirati dešavala se ista stvar. Bilo je oko 20:00 kada smo skontali da nešto nije u redu sa dužinom trajanja jedne note. Utrošili smo puna tri sata (do 23:00) da rješimo zagonetku i na kraju zaključili da je najbolje za svaki slučaj da pitamo učiteljicu. Tin me je još jednom oduševio upornošću da rješi problem koje ima u sebi, bez obzira na potrebno vrijeme ! Samo je on mogao sa samo osam godina biti toliko uporan oko takve sitnice.

18. juni 1999.

Danas za ručkom Tin je na temu najbogatijih ljudi na svijetu rekao:

- Da je živ, Walt Disney bi bio bogatiji od Bill Gates-a !

- Tine, znaš li da je Walt Disney zamrznut poslije smrti po vlastitoj želji i da postoji mogućnost da ga ponovno ožive ! – tata.

Ovo ga je odmah potpuno obuzelo, onako kako se to samo njemu može desiti. Počeli smo razgovor i on je jeo hranu iz tanjira, a da toga uopće nije bio svjestan. Pojeo je sve i komadić, a siguran sam da nije bilo ovog razgovora da bi ostavio bar pola. Razgovor je tekao ovako:

- Tata, a na kojoj je temperaturi smrznut ? Nula stepeni ?
- Ne. Negdje blizu apsolutne nule, a to je negdje oko -273 °C. Na toj temperature sve štane, sve pređe u stanje mirovanja.
- Šta to znači ?
- Ne mogu ti ja to objasniti, srećo. Još si mali !
- OK. Je li to onda znači da je on sada jedan 'ice cube' ?
- Da, na neki način.

Ovdje je nastala mala stanka, u kojoj se u njegovoj glavici brzo motao fiulm:

- Tata, (uvijek počinje rečenicu sa ovim 'tata' kada je obuzet dubokim mislima) bit će jako zanimljivo, ako ga uspiju oživjeti. On bi onda mogao odgovoriti na neka najvažnija pitanja:
  - Da li stvarno postoji smrt ili je to nekakav drugačiji život ?
  - Da li postoji Bog ?

- Ako nije bio u raju onda on ne postoji, jer je on bio veoma dobar čovjek !
- Možda će imati neka nova znanja, koja će Zemlju učiniti 'The Most Powerfull Planet' !
- Uh, I have a millon questions !

Samo sam ozarenog lica gledao to malo stvorenje sa divljenjem i poštovanjem. Šta li će se desiti u budućnosti sa ovom čudesnom i nevjerojatnom imaginacijom, sposobnošću za analizu i istraživanje. To mi ni sam Veliki Walt Disney poslije oživljavanja ne bi znao odgovoriti.

*august, 1999.

Kao i obično ja i Sandro se dižemo prvi. Pitam ga:

- Sandro, kako si spavao ?
- Ne znam !
Malo se zamislih i upitah:
- Mislim, kako se osjećaš sada ?
- A,to, dobro !

Zapravo je Sandro u pravu. Većina ljudi se ne sjeća 'kako' je spavala, ali pitanje ima preneseno značenje.

*januar, 2000.

U novom milenijumu odlučili smo nešto promijeniti u našim životima. Pošto je Radmila dobila ponudu za mjesto menadžera u jednom od Steve-ovih hotela u Utah ili Arizoni, otišli smo da pogledamo

ponuđeno. Prije toga, naravno, imali smo sa dečkima priču. Razgovarali smo zašto bismo promijenili mjesto življenja i šta planiramo poslije toga. Objašnjenje je bilo da idemo na lošije na kratko vrijeme (dvije godine) da bismo poslije toga imali svoj hotel i biznis, koji bi nam onda omogućio puno bolji život.

Kada je Tin shvatio da bismo živjeli i radili u hotelu počeo je plakati rekavši:

- Oh, no, basement, misery ....

Mislio je da svi hoteli imaju apartman za menadžera kao u 'Days Inn'-u kod Raj-a. Pošto se nikako nije mogao smiriti pokušao sam mu objasniti kako se u svačijem životu dešavaju periodi u kojima se čovjek osjeća nekad 'up', a nekad 'down' i da je to normalno. Pametnica je slušala moje objašnjenje i na kraju je rekao:

- Razumijem ja ,tata, šta ti govoriš, ali dvije godine 'down' je previše !

Eto u takvom raspoloženju smo krenuli na put i neizvjesnost. Prvo smo otišli u Utah. Mjesto se zvalo Hurricane. Sandrov komentar je bio:

- A gdje je ovdje sve ?

Pošto 'Motel 6' nije imao 'basement' i pošto smo očekivali puno lošije, svi smo bili oduševljeni. Dečki su konačno odahnuli i par dana u Zion-u (nacionalni park) bilo nam je lijepo. Samo je sve skupa bilo previše 'old fashion', što dečki baš nisu gledali sa simpatijama.

Kada smo došli u Parker u Arizoni bili smo razočarani, jer je sve bilo maleno, ružno, prljavo ... Tin je komentarisao:

- Ja ipak volim 'old fashion' puno više !

Sudbina je odlučila da ostanemo gdje smo i da idemo u budućnost po planu B.

*februar, 2000.

Sada moja pisanja prelaze u neku vrstu dnevnika, ali pošto se radi o velikim odlukama i velikim promjenama u našim životima, mislim da to treba zapisati.

Kada smo odlučili da ostanemo u San Diegu, Steve je napravio novu ponudu za Blythe, odnosno Ehrenberg – Arizona. Bilo je stvarno previse natezanja s tim promućurnim i izgubljenim Indijcem, tako da smo svi bili istrzani i ispamećeni. Tinov komentar na te trenutke je opet bio najjači:

- I'm gonna kill Steve !

Nakon svega odlučili smo da odemo u tu vukojebinu, pustinju, 'jail' .. ne znam kako bih je već nazvao. Sada, dok ovo pišem, odluka je već donešena i nadam se da će nam se nade ispuniti, a ko zna šta ću zapisati na ovaj isti papir poslije dvije godine ?

U međuvremenu smo obećali Tinu kupiti macu, samo da prestane misliti o preseljavanju. Od prvog trenutka na ideju da konačno može imati 'pet' bio je

oduševljen. Prvo je otišao u biblioteku i podigao sve knjige o mačkama koje su bile na raspolaganju i danima ih čitao, listao, proučavao. Nije mogao ni o čemu drugom razmišljati. Ne mogavši čekati maj da se pojave mačići, pritiskao je da kupimo odraslu mačku. Tek poslije razgovora sa Judy ('music teacher') shvatio je da je puno pametnije da buduća maca raste pored njega. U svom tom dešavanju oko 'kitty', koji će se kako je Tin odlučio zvati Max, napisao je i svoju prvu instrumentalnu kompoziciju 'Max's Dream'. Prekrasna pjesma na koju je mama s punim pravom bila jako ljubomorna.

*13. februar 2000.

Ja i Sandro smo išli u kupovinu i vraćajući se preko nekog parkirališta primijetimo na parking jednu malu lijepu kutiju u kojoj je vjerojatno bilo nešto što je neko zaboravio ili mu je ispalo. Zainteresiran zakočim i kažem Sandru:

- Sine, hajde vidi šta je u onoj kutiji.

Sandro se lagano, bez ikakvog uzbuđenja, okrene i reče:

- Nisam zainteresiran !
- Ali u njoj može biti i zlato !
- Ako je i zlato nije moje !

Malo sam zastao, klimajući glavom i razmišljajući o tome kako odgajamo djecu produžio sam voziti.

*15. februar 2000.

U velikom spremanju prije velikog selenja našao sam na svom stolu papir na kojem je bilo otprintano Tinovo razmišljanje o prijatelju:

A FRIEND

A friend is someone who has an opinion like yours, not completely, for example: you like to play the same game.

You must trust each other ! A friend must complement each other sometimes. If they do something like lose a game (your on his/her team) or did anything on accident, except something like make you blind, it's not the end of your friendship. One of the main things is to be fair. Before I ever consider someone a *real* friend I first got to talk together *at least* 4 days.

Eto kako piše jedan devetogodišnji dječak o prijateljstvu iz svog dosadašnjeg iskustva.

*februar, 2000.

Zadnjih dana dečki ne izlaze uopće van. Tako im mama danas reče da iziđu malo na svjež zrak. Na to će Sandro:

- We are practicing for Arizona !

*17. februar 2000.

Poslije posjete naših novih prijatelja i susjeda (Bob i Tony) počeli smo razgovor o tome kako su oni dragi i prijatni ljudi. Mama je rekla Sandru da ga Bob stvarno voli, na šta je Sandro rekao da i on njega voli. Na to se umiješao Tin:

- Ti ne možeš voljeti nekoga koga ne poznaješ. Ti voliš samo komplimente !
- Bez obzira na to ja ipak mislim da su oni fini ljudi ! – mama.
- Ti ne misliš u stvari da su oni fini ljudi zato što su fini, nego zato što kupuju puno stvari od tebe ! - Tin.

*Ehrenberg, 16. maj 2000.

Već dugo nisam ništa zapisivao, a desilo se puno toga, uglavnom lijepoga. Nalazimo se u Arizoni, ja i Radmila puno radimo i učimo. Djeca nisu oduševljena školom. Neki dan smo ja i Radmila bili prvi put za 'Mothers Day' na nekom 'Talent Show'-u i osjećao sam se kao u Kusturičinom filmu 'Sjećaš li se, Dolly Bell' ! Stalo vrijeme negdje sredinom prošlog stoljeća, ljudi kao da su pali sa druge planete, a mi kao u nekom snu. Bilo mi žao djece, moje najviše.

Dečki su zagrizli u ribolov, Sandro naročito. Ulovio je prvu ribu u životu: soma ili na engleskom 'catfish' ! Bio je jako uzbuđen i sretan !

Tin je konačno našao Max-a. Bilo je to slučajno preko nekih Radmilinih klijenata kod jednog varioca u Ehrenbergu. Bilo je petero mačića i odmah se zakačio za jedno. Pošto su bili još mali da ih možemo uzeti ja

sam želio da nekako označimo tog što se svidio Tinu. Međutim, vlasnik nam je rekao da ne vrijedi, jer kako god ga označili njegova mati će to skinuti ili obrisati. Tin je na to rekao da nema potrebe, jer on tačno zna koje mače želi. Jas am bio zbunjen, jer su mi svi izgledali isto, ličili su na divlje mačke. Tin mi je poslije objasnio da je izabrao Max-a na osnovu toga što je najvitalniji, najviše se kreće i ima karakteristične oči ! Pokazalo se da je Max ekstremno pametna i čista mačka, a ne mačak kako je Tin priželjkivao. Od prvog dana svi smo je voljeli.

Jučer je Tin bio tužan kad sam ušao u njegovu sobu. Pitao sam ga u čemu je problem i poslije kratke stanke sa zacakljenim očima mi je rekao:

- Mama, je razgovarala sa Steve-om i rekla mu je da ti imaš samo 'mind' i nemaš 'srce' !
- A je li ti misliš da ja imam srce ?
- Ja znam da imaš !
- Sine, jedino je važno šta ti osjećaš i misliš.
- O, daddy, ja tako volim tvoj 'voice' zato što me uvijek smiri ! Love you !

Prišao mi je i zagrlio me. Bio sam nevjerovatno sretan u tom trenutku, kao nikad do tada, čini mi se.

*01. novembar 2000.

Sandro nevjerovatno puno gleda TV. Danas se sprema da snimi jedan film ('Spawn'). Molio je mamu da spremi videokasetu i mama ga upita:

- Sandro, a kada je taj film ?
- Negdje oko 6 pm.
- A znaš li po kojem je to vremenu ?
- Ne znam, ali nema veze, jer ja i onako stalno gledam TV !

*novembar, 2000.

- Radmila stalno tepla Max-u – Dođi svojoj mami ! Počeli smo je zezeti da je rodila Max-a. Tin na drugoj strani neće da jede i stalno ga moramo tjerati. Sandro je prokomentirao ovako:

- Mama, tvoja kćerka je pametnija od tvog mlađeg sina !

- Drugi put smo razgovarali na istu temu i Sandro je komentirao:

- Tata, Max je pametniji od Tina.
- Ma daj, Sandro ?
- Pa hajde probaj naučiti Tina da jede !

- - Tine, je si li šta jeo ?
- Jeste – zraka ! – odgovori Sandro.

*04. decembar 2000.

Danas je moj Tin prećutno odlučio da me više ne poljubi kad iz auta odlazi u školu. Sandro je davno to prestao da radi, a Tin je uporno, bez imalo dileme, siguran u sebe, kao i uvijek, svaki put poljubio svoga

tatu pri izlasku iz auta. Meni je to bilo malo čudno i mislio sam da o tome popričam s njim. Mislio sam da je to uradio prešutno da me ne povrijedi. Danas smo se samo šutke pogledali i to je značilo: gotovo je, nema više. Nasmiješio sam se stavljajući mu do znanja da ga razumijem i da sam to očekivao. Ipak, dok ovo pišem teško mi je, ni sam ne znam zašto, jednostavno osjetim neku prazninu i težinu u isto vrijeme. Sutradan samo me je potapšao po ramenu i šutke izišao. Veliki Tin je prešao još jednu stepenicu u životu .... Sretno Ti, moj sine.

*10. decembar 2000.

Idem svaki dan po dečke u ja 'Ehenberg Elementary School' u Arizoni. Kad sam danas upitao Tina kako je, odgovorio je:

- Four more days of misery !

*decembar, 2000.

- Razgovaram sa Sandrom o matematici. Nakon dužeg razgovora zaključujemo kako je matematika neka vrsta univerzalnog jezika, jer sve zemlje koriste istu notaciju. Povlačimo paralelu sa jezicima i zaključujemo kako će vjerojatno i tu brzo doći do toga da svi ljudi govore istim jezikom i da se više neće ratovati. Na to će Sandro:

- Super, no more Social Study !

Kad sam se počeo smijati rekao je:

- Šta se smiješ kad znam da i ti ne voliš 'Social Study' !
- Svaki dan čistim 'madam Max toilet' i čudim se koliko puno kaka. Na to će Sandro:
  - Znaš, tata, mačke žive 5-6 puta kraće nego čovjek. To znači da moraju kakati 5-6 puta više !

*januar, 2001.

Vozimo se dečki i ja prema 'BigK' u Blythe, gradić u Kaliforniji s druge strane granice između Arizone i Kalifornije, koje dijeli 'Colorado River'. Namjera je bila da kupimo novu igricu. Sandro u jednom trenutku upita:

- Tata, je li ti voliš više ljude koji znaju puno o malo stvari, ili ljude koji znaju malo o puno stvari ?
- Draži su mi ovi drugi !

Na to će Tin:

- A šta je sa ljudima koji znaju puno o puno stvari, ili malo o malo stvari ?
- Ovih prvih je jako malo, ali ti su pravi ! - tata.
- Mene brinu ovi drugi, ima ih previše ! - Tin.

Nakon toga upitam Sandra šta on misli o svemu:

- Ja sam neka mješavina. Kada ima puno ljudi volim one koji znaju malo o puno stvari, ali kad sam sa jednom osobom volim nekoga ko zna puno o nečemu, a ljude koji znaju puno o puno stvari smatram dosadnim !

A ti Tine, gdje ti sebe svrstavaš ?

- Ja trenutno ne znam puno o bilo čemu, ali bih volio biti neko ko zna puno o onome što me interesuje !

*28. april 2001.

Danas je Tin napravio svoju prvu limunadu u životu. Sve je uradio sam, čak je i limun razrezao nožem. Limunada je bila izvanredna. Potvrdili su to svi članovi familije, (čak i Sandro koji je bio malo ljubomoran). Tin je poslije svega imao sretno i ozareno lice. Rekao mi je zatim slijedeće:

- Znaš, tata, ja mislim da je spremanje hrane jako zanimljiva stvar!

Složio sam se s njim, još jednom iznenađen kako zrelo gleda na život u svojoj desetoj godini.

*april, 2001.

Sandro ima smisao za igranje šaha i pokušavam ga naučiti da igra malo jače. Svaki dan je sve bolji i voli igru kao i sve druge 'board games'. Na drugoj strani Tin je previše brz i emotivan i stalno sam govorio kako ovo

nije igra za njega. Danas sam odigrao dvije partije sa Sandrom, poslije čega dođe Tin i upita:

– Ko želi da igra samnom ?

Ja pristanem i tako počnemo partiju. Od samog početka sam bio iznenađen sa otvaranjem i strategijom kojom je počeo povlačiti poteze. Upšte nije pokušavao da 'jede' figure, što je bila osnovna zabluda prije toga. Pokušavao sam mu objasniti ranije nekoliko puta u čemu je tajna dobrog igranja 'najjače igre na svijetu': otvaranje, zauzimanje ispravne pozicije i priprema bitke je ključna stvar, ali nije bio u stanju da to primijeni. I sada, odjednom, sve je počeo primjenjivati od prvog poteza: precizno, hladnokrvno i mudro je gradio igru. Bio sam frapiran i impresioniran. Na kraju je dobio partiju i čestitao sam mu od sveg srca. Zaključio sam: jeste emotivan, ali istovremeno ima i nevjerojatnu veliku inteligenciju i koncentraciju ! Moj Veliki Tin !!

*09. maj 2001.

Vozimo se u školu oko 8:45 am. Kao i svakog dana prelazimo 'Interstate highway I-10', kroz koji svaki dan prođe oko 1,800 velikih kamiona Tin upita:

- Do you know what is the most common thing in Arizona ?
- What ?
- Truck !

*maj, 2001.

- Ponekad se samo pogledam sa Tinom i onda se zagrlimo. To je obično kad smo iz nekog razloga sretni. On ili ja. Tako je bilo i danas kada je kopao po nekim starim notama i otkrio da ima note za 'The Entertainer' – Scott-a Joplin-a, koje sam ja minutu prije toga naručio preko interneta. Imao je velike, sretne oči, prišao sam mu i zagrlio ga. Pošto je još mali morao sam se sagnuti. Rakao sam mu :

- Baš sam sretan, Tine, što si još mali pa te mogu ovako zagrliti. Za nekoliko godina bit ćeš veliki i nećeš želiti da te ovako zagrlim !

- Tata, nemoj mi to govoriti ! Neću sada da o tome mislim. Pusti me da budem sretan sada ! – reče Veliki Tin i ponovno me zagrlji.

- Ponekad ja i dečki ostanemo sami (Radmila jurca negdje po hotelu) i tako spontano krene priča o nečemu. Svaki put se dese neka zanimljiva razmišljanja. Jako volim te trenutke i uživam u njima više nego u bilo čemu drugom što se dešava u ovom paklu u 'desert'-u.

Između ostalog sam želio da se dečki izvažu i da izmjerimo njihovu visinu. Razlog je u tome što se Sandro jako puno izmijenio i fizički i psihički. Glas mu je postao dubok kao u pravog muškarca, sada je mami do brade (visok je 162 cm), stalno visi u kupatilu i tušira se tri puta devno. Jednom rjrčju ušao je u pubertet na velika zvona. Tin na drugoj strani miruje, hipofiza još uvijek luči u normalnim dozama.

- Pričamo tako o curama i o tome kakve bi one

trebale biti. Tin je na to dao kratko i jednostavno objašnjenje:

- Ja kad razmišljam o tome i želim da zamislim 'perfect woman' uvijek vidim svoju mamu !
- Poslije toga smo pričali šta bi željeli biti kad odrastu. Tin opet tačno zna šta hoće:
  - Ja želim da se bavim muzikom !

Sandro, kao i uvijek neodlučan, počeo da razmišlja. Na to će Tin :

- Ja mislim da bi Sandro trebao otvoriti restoran!

Inspiracija za ovu misao je bilo Sandrovo razmišljanje od ranije da želi vidjeti Italiju, da bi se najeo njihove hrane .

*28. maj 2001.

Danas je bio interesantan dan. Sandro je išao ranije u školu, pošto je trebao ići u Phoenix na neku simulaciju letenja. Kada smo krenuli prema autu vukao je jednu patiku na desnoj nozi, pošto je nije mogao nazuti, a žurili smo se. Na putu prema školi dugo se mučio da navuče patiku na nogu.

Tin je išao dva sata kasnije u školu. Bio je jako sretan, jer je sutra zadnji dan škole. Kada se oblačio primijetio je da je Sandro, koji inače nosi dva broja

veće patike, pokupio njegovu patiku ! Tako je misterija bila rješena.

Na povratku iz škole, odmah nakon što je ušao na vrata, Tin mi reče:

- Daddy, I have two reasons, at least, to kill my 'big brother'! Prvo što mi je odnio patiku i drugo što mi je rekao da je sutra zadnji dan škole, a u stvari je tek 'next Wednesday' !
- A zašto 'at least' ?
- Zato što ako razvali patiku imam još jedan razlog !

*06. februar 2002.

Dvije godine nakon donošenja odluke da dođemo u Arizonu mogu veoma zadovoljan napisati da smo povukli pravi potez. Ja i Radmila smo stekli pravo iskustvo i spemni smo voditi bilo kakav hotel ove veličine, što nam je bio i osnovni cilj. Što se tiče novca uštedili smo puno više od očekivanog. Jedini problem je Tin. Ne može nikako dočekati da odemo odavde. Prije par dana nam je rekao da ovdje nema više šta da radi, osim da čeka na nas još četiri mjeseca! Sandro je okupiran curama i on uopće ne pritišće da se nekud seli. Taj 12-godišnjak je za nekoliko mjeseci izmjenjao čitavu gomilu curica. Za uspomenu evo njihovih imena: Shona, Tony, Amber, Francine, Shona, Francine ....

*februar, 2002.

Evo i tabele sa podacima o Sandrovoj i Tinovoj visini, težini i stvarima kojima su bili okupirani:

Datum	Sandro	Tin
10-1998	139 cm 38,40 kg Karate	127cm 25,20 kg Drawing
01-2001	158 cm	140 cm
05-2001	162 cm 60,50 kg Computer Games	142 cm 31.00 kg Computer Games Music
02-2002	170 cm 63.20 kg Online Games PS2 Games PC Games Online Chat	144 cm 33.60 Online Games HTML-Website Music, Drawing

Sada smo opet na nekoj vrsti raskrsnice. Kuda dalje ? Postoje dvije mogućnosti: produžiti sa Steve-om ili ići svojim putem. Odlučili smo se za prvu varijantu s obzirom da smatramo važnijim biti sa djecom u toku puberteta i srednje škole, tako da ćemo slijedećih 5-6 godina štedjeti i pripremati se za vlastiti hotel, što je definitivno konačni zajednički 'dream'. Ko zna šta će se u međuvremenu dešavati ali ovo je globalni plan: raditi u hotelskoj industriji, štedjeti novac, baviti se 'real estate business'-om i u povoljnom trenutku, bez žurbe postati svoj gazda. Samo da nas zdravlje posluži !?

Sa Steve-om smo dogovorili jednu od dvije solucije: San Diego ii Irvine. Za sada, na neviđeno, svi bismo više voljeli povratak u svoju kuću u San Diegu. I povod za ovo pisanje je vezan s tim: danas smo predali

sve papire u banku da i formalno postanemo vlasnici našeg prvog stvarnog 'home' u Americi. Šta će se stvarno desiti u ovom trenutku je još neizvjesno. Nadamo se najboljem !

*februar, 2002.

Jučer smo po ko zna koji put ponovno razgovarali o engleskom značenju Tinovog imena. Definitivno smo prihvatili da se muči s tim imenom i sugerisali mu da ga promijeni. Rako je:

- Ne želim mijenjati ime, samo hoću da nađem neki 'nickname'.

Jas am mu objasnio da sam mu ja između ostalog izabrao ime Tin, zato što se ne može skraćivati, pošto u Bosni svi imaju nadimke. Sugerisao sam mu:

- Ako već želiš promijeniti ime nađi nešto potpuno novo, neko što nema niko !
- I already have one ! – odgovori Veliki Tin.

*29. mart 2002.

Danas je Radmila otišla u Palm Springs da se malo odmori od obaveza u hotelu, tako i ja nađoh malo vremena da nešto zapišem. Desile su se dvije krupne stvari: 'condo' u Caminito Jovial je u završnoj fazi potpisivanja svih papira i zvanično od prvog aprila postajemo i formalni vlasnici. Drugo: definitivno se vraćamo u San Diego i nastavljamo raditi sa Steve-om: Radmila kao menadžer u 'Budget Inn'-u, a ja

'accounting' možda u prvoj fazi od kuće. Kako god da bude zadovoljan sam, jer smo se potihom nadali ostvarenju neke ovakve varijante. U junu idemo u Italiju i Bosnu. Strašno se radujem tom putovanju i očekujem puno lijepih i nezaboravnih trenutaka.... Sada razmišljam o upotrijebljenoj riječi 'strašno' da opišem nešto lijepo ! Nije li to još uvijek preveliki uticaj Balkana u mojoj podsvijesti ?

Tin je u međuvremenu imao nekoliko bisera:

- Sandro je imao loše ocjene na pola godine i imali smo zajednički sastanak, kao i uvijek kada se pojavi bilo kakav problem. Ribali Sandra sa svih strana, zabranili gledanje TV-a, telefoniranje i igranje igrice. Tinu je bilo jako dosadno i nakon dugog ćutanja je rekao:

- Nije mi jasno zašto ja ovdje sjedim i slušam sve te priče. Problem je jednostavan: Sandro nema motivaciju da uči i to je sve. On ne razumije šta to znači za njegovu budućnost i ne može vidjeti šta će se s njim dešavati u toj budućnosti. That's it !

- Drugi put smo pričali o posjeti Kenn-a i Vesne, našim ljudima iz Blythe, koje smo upoznali nedavno. Kenn je malo neobičan čovjek, koji živi sam i ima svoj vlastiti životni put, na kojem su se pojavile Vesna i njena kćerkica Radica ko zna kako i zašto. Tin je primijetio da je Kenn čudan i dugo je sjedio u jednoj fotelji u 'living room' u Kenn-ovoj kući i promatrao ga. Sandro je za to vrijeme bio sa Radicom. Upitao sam ga:

- Tine, što ne iziđeš malo van i ne vidiš psa i konje ?
- Neka, tata, baš mi je dobro, nemoj se brinuti.

Kada smo došli kući mama je upitala Tina:

- Tine, šta misliš o Kenn-u ?
- Malo je čudan. Ja mislim da je on u stvari nesiguran u sebe i zato se tako ponaša !

Dugo sam poslije razmišljao o tome šta je Tin rekao. Mislim da je potpuno tačno 'skinuo' Kenna, ali mi nikad neće biti potpuno jasno kako i na osnovu čega je mogao tako nešto zaključiti. Nije htio poslije više pričati o tome i argumentirati. Samo da dodam informacije o Kenn-u koje smo mi kasnije saznali i koje Tin nije znao, a potvrđuju ispravnost njegove analize. Kenn je imao dva propala braka u kojima su ga oba puta žene ostavile. Poslije toga je upoznao ženu koju voli i dan danas i s kojom je živio u svojoj kući skoro dvije godine i ona je jednog dana jednostavno samo otišla.

Tin je rekao i ovo: kad smo bili u posjeti Kennu u Blythe, on je svim silama svirkom i pjevanjem htio ostaviti utisak na nas ! To je vjerojatno bio povod za ono što je zaključio. Svejedno, po ko zna koji put sam impresioniran, najiskrenije i duboko, sa Tinovom sposobnošću opažanja i analize. To dijete ima 11 godina i nikad nije čuo za psihoanalizu. Ipak njegov psihološki profil Kenna izrečen u jednoj jedinoj rečenici kao da je došao iz usta iskusnog psihoanalitičara. Nevejrojatno !

- Tin je dobio novog 'music teacher' i ono što je bilo čudno i Sandro je želio ponovno da uči piano. Međutim, svaki dan moramo provjeravati je li Sandro vježbao ili nije. Tin je to komentarisao ovako:

- Sandro je rekao da ponovno želi 'music lessons' da učini nas sretnim, a ne zato što on to stvarno želi !

Opet je mali Sigismund Freud dao nepogrešivu analizu. Bio sam opet zatečen i frapiran!

02. maj 2002.

- Išli smo u Phelan u Kaliforniji zbog treninga ljudi u Steve-om novom Best Western hotelu. Pošto smo ostajali samo jedan dan mama je upitala Tina:

- Da li želiš ići sa nama ?
- Šta tamo ima ?
- Nothing !
- What is the point ? I already have nothing !

- Sandro vječito mijenja cure, ili bolje rečeno one mijenjaju njega. Danas je nakon što je već par puta išao i prekidao sa Shonom (speluje se 'like snake' - mama) rekao da ga je Shona ostavila. Razgovor se vodio u autu pri povratku kući između tate i Sandra:

- Sandro, ti meni izgledaš kao loptica sa kojom se ta Shona igra. Kad ćeš ti postati 'player' ?
- Nije loše biti ni loptica, zato što ide brzo !
- Tine, šta bi ti volio biti loptica ili igrač ?

- Nothing! I am just watching the game !

- Škola u Ehrenbergu nosi naziv 'Home of Pantheras'. Evo par Tinovih prijedloga za izmjenu imena:

'Home of Dust'

'Home of Trucks'

- Mislim da je bitno registrovati Sandrove faze brzog zaljubljanja i odljubljanja. Ja ga s razlogom zovem 'Ujko Bogdan'. Neki dan je imao temperaturu 40°C. Ja sam bila zabrinuta – tri pua sam ga 'kupala' u alkoholu. Ali, 'Ujko Bogdan' me je pod tolikom temperaturom upitao:

- Mama, šta ti misliš da li bi se ja zabavljao sa Katarinom ?

10. januar 2003.

- Ja i Tin smo počeli priču o curama. Rekao je da bi volio da je crnka sa dugom kosom, da je visoka i pametna .... Jas sam mu odgovorio da je previše 'picky' i da se malo ugleda na Sandra, koji nije takav. Tin na to odgovori:

- Sandro ne može biti 'picky', jer nema kvaliteta da bude 'picky' !

- Sjedili smo za trpezarijskim stolom i Tin je u jednom trenutku rekao da neće nešto jesti. Sandro je dobacio:

- U ovoj kući nema 'neću', nego 'ne hvala' !

*06. april 2006.

- Idemo kući autom iz škole i kao i obično pitam Tina:
  - Kako je , Tine, bilo u školi ?
  - Dobro – glasio je kao i obično Tinov odgovor.
  - Tine, možeš li reći barem tri riječi, a ne samo 'dobro' ?
  - Bilo je dobro – hladno odgovori Tin sa tri riječi.

• Slijedećeg dana išli smo baka, ujak, Radmila i ja u 'Scripps Public Library' na dodjelu nagrade Tinu za drugo mjesto u pisanju eseja. Poslije ceremonije ujak je htio čestitati Tinu, međutim Tin je prošao pored njegove ruke i primio čestitke od bake i mame. Poslije se izvinjavao ujaku kako nije vidio da mu je pružio ruku. U stvari ja mislim da nije želio da vidi ujakovu ruku, pošto je ovaj bio vrlo nepristojan kao gost u našoj kući. Kasnije, kad smo se vraćali kući svi zajedno u autu, bio je ponovno kritikovan. Tin je sjedio sa mamom i bakom na zadnjim sjedišima, a ja i ujak smo bili naprijed. Poslije par minuta Tin mi reče:

- Tata, zašto mi ne pružiš ruku ? Ja već dugo čekam ispružene ruke da mi čestitaš !

Samo sam ga značajno pogledao u retrovizoru i nasmiješio mu se ! Genijalac moj !